

SZCZECIŃSKI

DZIENNIK

WOJEWÓDZKI

Nr 16

Szczecin, 15 października 1949 r.

Rok V

TRESCI

Dział urzędowy

Poz. 101. Zarządzenie Wojewody Szczecińskiego z 13. VIII. 1949 r. w sprawie utworzenia Wydziału Planowania Miast i Osiedli w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim.	191
Poz. 102. Zarządzenie Wojewody Szczecińskiego z 17. IX. 1949 r. w sprawie częściowej zmiany statutu organizacyjnego i szczegółowego podziału czynności Urzędu Wojewódzkiego Szczecińskiego w odniesieniu do Wydziału Komunikacyjnego.	192
Poz. 103. Rozporządzenie Wojewody Szczecińskiego z 19. IX. 1949 r. w sprawie tępienia szkodliwych gryzoni polnych.	192
Poz. 104. Pismo okólne Wojewody Szczecińskiego z 19. IX. 1949 r. L. dz. K. S. I-O-9/49 w sprawie zarządzenia Ministerstwa Komunikacji dotyczącego doraźnych przewozów samochodami wycieczek w ramach akcji specjalnej.	193
Poz. 105. Okólnik Nr 28 Wojewody Szczecińskiego w sprawie organizowania spółek wodnych.	194
Poz. 106. Odbieszczenie Wojewody Szczecińskiego, dotyczące obowiązków ludności w zakresie akcji przeciwpożarowej.	196
Poz. 107. Rozporządzenie porządkowe Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z 24. IX. 1949 r. o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego w morskich portach handlowych, na morzu przybrzeżnym oraz w pasie nadbrzeżnym.	197

Dział nieurzędowy: — Różne ogłoszenia.

198

Poz. 101.

O. Org. II-2a/18/49.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 13 sierpnia 1949 r. w sprawie utworzenia Wydziału Planowania Miast i Osiedli w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Budownictwa z dnia 21 lipca 1949 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie utworzenia Wydziałów planowania miast i osiedli w Urzędach Wojewódzkich oraz na podstawie art. 36 uts. 2 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 21. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działań władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.) zarządzam co następuje:

§ 1.

W Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim tworzy się Wydział Planowania Miast i Osiedli (znak Pl.).

§ 2.

Wydział Planowania Miast i Osiedli załatwia:

a) sprawy, które do dnia 13 maja 1949 r. należały do właściwości Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego, a na podstawie § 4 ust. 3 i 4 rozp. Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. w sprawie zakresu działania przeszły do zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i organów jej podległych oraz

b) sprawy, które będą przekazane Wydziałowi Planowania Miast i Osiedli na podstawie § 4 ust. 1 rozp. Rady Ministrów wymienionego w pkt. a).

§ 3.

Wydział Planowania Miast i Osiedli dzieli się na 4 oddziały:

1. Oddział Planowania Osiedli Miejskich (znak Pl. M.)
2. Oddział Planowania Osiedli Wiejskich (znak Pl. W.)
3. Oddział Realizacji Planów (znak Pl. R.)
4. Oddział Uprawnoczenia Planów i Orzecznictwa (znak Pl. P.).

Do Oddziału Planowania Osiedli Miejskich należą sprawy dotyczące osiedli miejskich, a w szczególności wnioski kredytowe na planowanie miast, sprawy wytycznych do planów zagospodarowania miast, sprawy wytycznych do planów zagospodarowania przestrzennego miast, opiniowanie planów miast i inwestycji, opracowanie projektów planów miast, przekazanych do opracowania II instancji, współpraca z organami P. K. P. G., oddziałami C. B. P. A. i B. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach planowania miast, przygotowanie zleceń do umów o dzieło oraz sprawozdawczość.

Do Oddziału Planowania Osiedli Wiejskich należą sprawy dotyczące obszarów i osiedli wiejskich, a w szczególności wnioski kredytowe na planowanie osiedli wiejskich, sprawy wytycznych do planów zagospodarowania przestrzennego i terenowego osiedli wiejskich, opiniowanie planów osiedli rolniczych i inwestycji, opracowanie projektów planów osiedli rolniczych, przekazanych do opracowania II in-

stancji, współdziałanie z Działem Rolnictwa i Reform Rolnych, współpraca z organami P. K. P. G., oddziałami C. B. P. A. i B. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach planowania osiedli wiejskich, przygotowanie zleceń do umów o dzieło oraz sprawozdawczość.

Do Oddziału Realizacji Planów należą wnioski kredytowe na przygotowanie terenów, sprawy podkładów pomiarowych, nabycia lub przejęcia, przygotowania i uzbrojenia terenów, związane z realizacją planów miejscowych i inwestycji, programowanie prac, opiniowanie planów ze stanowiska racjonalnej gospodarki terenowej, uzgadnianie z władzami i organami publicznymi zamierzeń co do przeznaczania terenów i lokalizacji inwestycji, współpraca z organami P. K. P. G. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach realizacji planowego zagospodarowania, sprawy finansowo-kredytowe Wydziału oraz sprawozdawczość.

Do Oddziału Uprawnoczenia Planów i Orzecznictwa należą sprawy z zakresu postępowania przy uprawomocnianiu planów przy współpracy z oddziałami planowania miast i osiedli rolniczych, orzecznictwo w sprawach wynikłych ze stosowania przepisów o planowaniu przestrzennym, opinie prawne, sprawy umów o dzieło oraz sprawy różne o charakterze organizacyjnym i prawnym nie należące do zakresu działania innych oddziałów.

§ 4.

Załączony szczegółowy podział czynności Wydziału Planowania Miast i Osiedli stanowi integralną część niniejszego zarządzenia.

§ 5.

Rzeczowy podział akt (wykaz teczek) dla celów kancelaryjnych Wydziału Planowania Miast i Osiedli opracuje Ob. Naczelnik Wydziału i przedłoży mi za pośrednictwem Wydziału Ogólnego do aprobaty.

§ 6.

Zakres aprobaty w Wydziale Planowania Miast i Osiedli został uregulowany zarządzeniem Wojewody Szczecińskiego z dnia 13 sierpnia 1949 r. Nr O. Org. II-2a/17/49 w sprawie utworzenia w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim Działu Budownictwa.

§ 7.

Wydział Planowania Miast i Osiedli przejmuje sprawy, określone w § 2, a pracownicy zniesionej Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego, załatwiający te sprawy przechodzą do Wydziału Planowania Miast i Osiedli.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast.
Wojewoda wz. Kaniewski, Wicewojewoda Szczeciński

Szczegółowy podział czynności
Wydziału Planowania Miast i Osiedli.
Oddział Planowania Osiedli Miejskich (znak Pl. M.):

1. Wnioski kredytowe na planowanie miast.
2. Programowanie, instruowanie i kontrola prac planistycznych.

3. Sprawy wytycznych do planów zagospodarowania przestrzennego miast.
4. Opinowanie planów miast dla wyrażenia zgody.
5. Opiniowanie zastrzeżeń i zarzutów przeciw planom miast.
6. Opiniowanie innych spraw z zakresu stosowania przepisów o planowaniu przestrzennym (co do miast).
7. Opracowywanie projektów planów miast, przekazanych do opracowania II instancji.
8. Opiniowanie inwestycji co do ich zgodności z zasadami (zamierzeniami) planów.
9. Współpraca z organami P. K. P. G., oddziałami C. B. P. A. i B. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach planowania miast
10. Przygotowanie zleceń do umów o dzieło.
11. Organizowanie Komisji rzeczoznawców.
12. Sprawozdawczość z planowania miast.

Oddział Planowania Osiedli Wiejskich (znak Pl. W.) załatwia sprawy:

1. Wnioski kredytowe na planowanie osiedli wiejskich.
2. Programowanie, instruowanie i kontrola prac planistycznych.
3. Sprawy wytycznych do planów zagospodarowania przestrzennego i terenowego osiedli wiejskich.
4. Opiniowanie planów osiedli wiejskich dla wyrażenia zgody.
5. Opiniowanie zastrzeżeń i zarzutów przeciw planom osiedli wiejskich.
6. Opiniowanie innych spraw z zakresu stosowania przepisów o planowaniu przestrzennym (co do osiedli wiejskich).
7. Opracowywanie projektów planów osiedli wiejskich przekazanych do II instancji.
8. Opiniowanie inwestycji co do zgodności ich z zasadami (zamierzeniami) planów.
9. Współdziałanie z Działem Rolnictwa i R. R. w sprawach sporządzania planów zagospodarowania terenowego.
10. Współpraca z organami P. K. P. G., oddziałami C. B. P. A. i B. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach planowania osiedli wiejskich.
11. Przygotowanie zleceń do umów o dzieło.
12. Organizowanie komisji rzeczoznawców.
13. Sprawozdawczość z planowania osiedli wiejskich.

Oddział Realizacji Planów (znak Pl. R.)

1. Wnioski kredytowe na przygotowanie terenów: a) pomiary, plany i scalenia, b) przygotowanie prawne, c) uzbrojenie.
2. Sprawy podkładów pomiarowych, nabycia lub przejęcia, przygotowania i uzbrojenia terenów — związane z realizacją planów miejscowych i inwestycji.
3. Programowanie, instruowanie i kontrola prac w zakresie przygotowania terenów.
4. Opiniowanie planów ze stanowiska racjonalnej gospodarki terenowej.
5. Uzgadnianie z władzami i organami publicznymi zamierzeń co do przeznaczenia terenów i lokalizacji inwestycji.
6. Współpraca z organami P. K. P. G. oraz innymi władzami i instytucjami w sprawach realizacji planowego zagospodarowania miast i osiedli.
7. Sprawy finansowo-kredytowe Wydziału Pl.
8. Sprawozdawczość z przygotowania terenów.
9. Przechowywanie materiałów, związanych z pomiarami, planowaniem, parcelacją, scaleniem itp.

Oddział Uprawnienia Planów i Orzecznictwa (znak Pl. P.)

1. Sprawy z zakresu postępowania przy uprawomocnieniu planów przy współpracy z Oddziałami 1 i 2.
2. Orzecznictwo w sprawach, wynikłych ze stosowania przepisów o planowaniu przestrzennym. (plany miejscowe).
3. Opinie prawne w sprawach, załatwianych przez inne Oddziały.
4. Sprawy umów o dzieło.
5. Sprawy o charakterze organizacyjnym i prawnym nie należące do zakresu działania innych Oddziałów.
6. Sprawy osobowe wynikające z potrzeb Wydziału i ze współdziałania w tym zakresie z Wydziałem Personalnym.

Poz. 102.

Nr O. Org. II-2a/21/49.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 17 września 1949 r.
w sprawie częściowej zmiany statutu organizacyjnego i szczegółowego podziału czynności Urzędu Wojewódzkiego Szczecińskiego w odniesieniu do Wydziału Komunikacyjnego.

Na podstawie zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 28 lutego 1949 r. w sprawie zmiany zarządzenia o zakresie działania i podziale na oddziały wydziałów komunikacyj-

nych (Dz. Urz. Ministerstwa Komunikacji Nr 4, poz. 62 z r. 1949) oraz na podstawie art. 36 ust. 2 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 21. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.) wprowadzam następującą zmianę w statucie organizacyjnym i szczegółowym podziale czynności Wydziału Komunikacyjnego w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim:

§ 1. Oddziały Wydziału Komunikacyjnego: Oddział Przewozów i Gospodarki Samochodowej i Oddział Ruchu Drogowego łączą się w jeden oddział p. n. „Oddział Ruchu Drogowego”.

Wobec tego w statucie organizacyjnym

1. w ust. 2 § 17, wiersz 1, wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „pięć”, pkt. 4 skreśla się, a pkt. 5 i 6 otrzymują oznaczenia 4 i 5;

2. w miejsce ustępów 6 i 7 tegoż § 17 wprowadza się ustęp w brzmieniu następującym:

„Do Oddziału Ruchu Drogowego należą: sprawy koncesji na przewozy pojazdami mechanicznymi, nadzór nad wydawaniem potwierdzeń zgłoszenia przewozów przez urzędy I instancji, statystyka przewozów, sprawy gospodarki państwowym taborem samochodowym, sprawy stacji obsługi, nadzór nad przewozowymi przedsiębiorstwami samochodowymi, opinie w sprawie rozmieszczenia i przelotności warsztatów naprawczych, sprawy ewidencji, rejestracji, badań technicznych i dopuszczenia do ruchu pojazdów mechanicznych, statystyka pojazdów mechanicznych, sprawy szkolenia i egzaminowania kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych, sprawy wydawania pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych i statystyki kierowców, nadzór i kontrola ruchu drogowego, samochodowego, konnego, rowerowego i pieszego oraz zezwolenia na zawody samochodowe”.

W szczegółowym podziale czynności ustępy dotyczące Oddziałów Przewozów i Gospodarki Samochodowej i Oddział Ruchu Drogowego skreśla się i w miejsce ich wprowadza się „Oddział Ruchu Drogowego” jako oddział IV. Oddział Lotnictwa Cywilnego otrzymuje numer V.

§ 2. Załączony szczegółowy podział czynności Oddziału Ruchu Drogowego stanowi integralną część niniejszego zarządzenia.

§ 3. Rzeczywo podział akt (wykaz teczek) dla celów kancelaryjnych Oddziału Ruchu Drogowego opracuje p. b. Naczelnik Wydziału Komunikacyjnego na podstawie szczegółowego podziału czynności i przedłoży mi za pośrednictwem Wydziału Ogólnego do aprobaty.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast.

p. o. **Wojewoda**, Miłoś Włodzimierz

Szczegółowy podział czynności

Oddział Ruchu Drogowego w Wydziale Komunikacyjnym. **IV. Oddział Ruchu Drogowego (znak K. R.)**

1. Sprawy koncesji na przewozy pojazdami mechanicznymi,
2. Nadzór nad wydawaniem potwierdzeń zgłoszenia przewozów przez urzędy I instancji.
3. Statystyka przewozów.
4. Sprawy gospodarki państwowym taborem samochodowym.
5. Sprawy stacji obsługi.
6. Nadzór nad przewozowymi przedsiębiorstwami samochodowymi.
7. Opinie w sprawie rozmieszczenia i przelotności warsztatów naprawczych.
8. Ewidencja, rejestracja, badania techniczne i dopuszczanie do ruchu pojazdów mechanicznych.
9. Statystyka pojazdów mechanicznych.
10. Sprawy szkolenia i egzaminowania kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych.
11. Wydawanie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych.
12. Statystyka kierowców.
13. Nadzór i kontrola ruchu drogowego, samochodowego, konnego, rowerowego i pieszego.
14. Zezwolenia na zawody samochodowe.

Poz. 103.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 19 września 1949 r.

w sprawie tępienia szkodliwych gryzoni polnych.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 lipca 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922 z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 16 marca 1937 r. Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) i rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 10 maja 1939 r. o tępieniu gryzoni polnych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 303) — zarządzam co następuje:

§ 1. Wszyscy właściciele, użytkownicy i posiadacze gruntów obowiązani są na gruntach będących w ich posiadaniu, lub użytkowaniu do przymusowego zwalczania szkodliwych gryzoni — myszowatych (Muridae) i polnikowatych (Arvicolidae).

§ 2. Tępienie wyżej wymienionych gryzoni polnych należy prowadzić w następujący sposób:

a) drogą mechaniczną: przez wykopanie dookoła stert zbożowych, stogów ze słomą, lub sianem, stodół polnych, oraz kopców z okopowymi — rowków pułapkowych, otaczających sterty i stogi i wyżej wymienione, oraz przez zabijanie tych szkodników w czasie mechanicznej obróbki roli, oraz przeprowadzania podorywek;

b) drogą biologiczną: przez ochronę zwierząt i ptaków, odżywiających się wyłącznie, lub prawie wyłącznie myszowatymi gryzoniami i nornicami, jak łasica, borsuk, sowy, myszołów, pustulka, sokoły i inne.

drogą chemiczną: przez wyłożenie trutek na polach, w szczególności na koniczynkach, lucernikach, nie przeorańskich, ryżkach, miedzach i skarpach, jak również przez gazowanie świecami dymnymi.

§ 3. Czas wyłożenia trutek, sposoby zwalczania i metody, obowiązujące przy zwalczaniu wyżej wymienionych gryzoni polnych — zostaną podane w specjalnie do tego celu opracowanej przez Stację Ochrony Roślin instrukcji, która zostanie rozesłana do poszczególnych gmin i gromad.

§ 4. Celem zabezpieczenia zboża i uniknięcia większych szkód, wyrządzanych przez szkodliwe gryzonie polne, nakazuje się jak najszybsze przeprowadzenie omłotów, a w szczególności stert.

§ 5. Obowiązek tępienia wyżej wymienionych gryzoni polnych rozciąga się na cały obszar województwa szczecińskiego.

§ 6. Tępienie szkodliwych gryzoni na terenie majątków, pozostających pod dozorem organów państwowych, dokonują kierownicy tychże majątków według ogólnie obowiązujących zasad.

§ 7. Nadzór nad tępieniem szkodliwych gryzoni polnych na terenie danego powiatu sprawuje Starosta Powiatowy przy współdziałaniu Samorządu Terytorialnego.

§ 8. Do współdziałania ze Starostą w akcji tępienia gryzoni polnych powołuje powiatowy, gminny, oraz lokalny samorząd terytorialny, powiatowe, miejskie, gminne i gromadzkie Komitety Ochrony Roślin — w oparciu o organa Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 9. Personel Techniczny, powołany przez Starostę Powiatowego ma prawo wstępu na grunty, oraz do pomieszczeń celem przedsięwzięcia, oraz kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia gryzoni polnych.

§ 10. Winni niestosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia będą karani w trybie administracyjnym na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 listopada 1927 r., zmienionego punktem 4 art. 1 ustawy z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) z uwzględnieniem dekrety z dnia 26 kwietnia 1948 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 24/1948 r. poz. 161), to jest karą aresztu do trzech miesięcy, lub grzywną do 150.000,— złotych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia a obowiązuje do dnia 31 grudnia 1953 roku.

Wojewoda Szczeciński, wz. Studnicki Czesław, Wicewojewoda

Poz. 104

Odpis

Warszawa, dnia 8 września 1949 r.

Ministerstwo Komunikacji
Departament Samochodowy

Nr S. O.-II-22/51/48

Doraźne przewozy samochodowe wycieczek w ramach akcji socjalnej.

Do Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Komunikacyjny w Szczecinie, Zarządów Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi, Wydziały Komunikacyjne.

Dotychczasowe spostrzeżenia co do sposobu wykonywania doraźnych przepisów wycieczek samochodami w ramach akcji socjalnej wykazały:

1. niewłaściwy sposób używania samochodów, oraz
2. zbyt uciążliwy tryb uzyskania zezwoleń na takie przewozy.

Samochody używane są do wycieczek na zbyt dalekich odległościach co powoduje niecelowe zużycie materiałów importowanych (paliwo i części zamienne) pomimo, że przewozy takie mogą być dokonywane za pomocą kolei, która

razporządza niewykorzystanym częstokroć taborem. Również niewłaściwe zachowanie się uczestników wycieczki doprowadziło do nieszczęśliwych wypadków. Uzyskiwanie zezwoleń na wykonywanie przewozu pracowników powoduje w praktyce niejednokrotnie duże trudności.

Z tych względów, oraz mając na celu konieczność porparcia wycieczek samochodowych w ramach akcji socjalnej, a jednocześnie zapewnienie bezpieczeństwa jadącym, Ministerstwo Komunikacji za aprobatą Prezydium Rady Ministrów — ustala następujące zasady, jakie należy przestrzegać przy organizowaniu wycieczek samochodami w ramach akcji socjalnej:

1. W okresie od maja do 1 listopada mogą być dokonywane przez zakłady pracy przewozy pracowników autobusami lub własnymi samochodami ciężarowymi.

2. Każdy przewóz, o którym mowa w punkcie 1, może się odbyć jedynie z upoważnienia i na odpowiedzialność kierownika Zakładu Pracy.

3. Długość trasy (w jedną stronę) licząc od zakładu pracy — nie może przekraczać 75 km. W wyjątkowych przypadkach można określić wyżej promień wyjazdu przekroczyć, ale tylko za zezwoleniem piśmiennym Ob. Wojewody.

4. Żaden przewóz pracowników nie może być dokonany bez uprzedniego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w razie nieszczęśliwego wypadku samochodowego.

5. Do przewozu osób mogą być użyte tylko takie samochody, których stan techniczny nie budzi żadnych zastrzeżeń (§§ 6, 9 i 10 rozporządzenia z dnia 27. 10. 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 616). Przyczepy mogą być użyte tylko w razie posiadania hamulców, uruchamianych bezpośrednio przez kierowców, oraz posiadanie urządzeń hamujących przyczepy w razie odłączenia się jej od pojazdu ciągnącego.

6. Ponadto samochód ciężarowy, którym ma być przewieziona wycieczka, powinien być dostosowany do przewozu osób w sposób podany w załączniku. Za należyte przygotowanie samochodu do przewozu osób i za stan techniczny samochodu odpowiada kierownik transportu (garażu), bądź też inny pracownik, wyznaczony przez kierownika zakładu, a posiadający odpowiednie przygotowanie techniczne. Pracownik taki podpisuje protokół przeglądu samochodu (pkt. 7) jako „odpowiedzialny za przygotowanie samochodu do drogi”.

7. Przed każdym użyciem samochodu do przewozu wycieczki, kierownik transportu (garażu) zakładu pracy powinien dokonać przeglądu technicznego samochodu. Przegląd taki powinien być dokonany przy udziale 2 przedstawicieli czynnika społecznego (związku zawodowego, rady zakładowej, oraz porządkowego wycieczki (pkt. 10). Z przeglądu należy sporządzić pisemny protokół.

8. Kierowcą samochodu może być jedynie pracownik zakładu, który posiada pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych kategorii I (obowiązuje to bezwzględnie przy autobusach i samochodach z przyczepą) lub kategorii II (dotychczasowe koloru czerwonego) oraz posiada co najmniej 2-letnią nieprzerwaną praktykę jako czynny kierowca. Odpowiada za to kierownik zakładu (pkt. 2).

9. Kierowca wyznaczony do przewozu pracowników powinien być przed każdym przewozem wycieczki uprzedzony przez kierownika zakładu, że:

a) użycie alkoholu jest bezwzględnie zakazane,
b) szybkość samochodu nie może przekraczać 35 km/godz. w miejscowościach zaludnionych — 25 km/godz.
c) przeładowanie samochodu oraz stanie w samochodzie jest zakazane.

10. Na każdym samochodzie powinien być wyznaczony przez kierownika zakładu jeden z uczestników wycieczki, odpowiedzialny za należyte zachowanie się jadących i bezpieczeństwo przewozu (porządkowy). Porządkowy powinien posiadać imienną listę uczestników wycieczki jadących na samochodzie i okazywać ją na każde żądanie organów bezpieczeństwa publicznego i kontroli drogowej.

11. Do karty kontroli pracy samochodu użytego do przewozu wycieczki należy wpisać w rubryce „uwagi jadącego, cel jazdy”:

a) nazwisko i imię kierownika zakładu (pkt. 2),
b) nazwisko i imię pracownika odpowiedzialnego za przygotowanie techniczne samochodu do drogi (pkt. 6) oraz porządkowego (pkt. 10),
c) miejscowość docelowa wycieczki i odległość jej od zakładu pracy (obliczona w km),
d) dopuszczalna ilość miejsc ustalona według zasad określonych w punkcie 6 załączonych „warunków, jakim powinny odpowiadać samochody ciężarowe do przewozu wycieczek”.

e) Nr polisy ubezpieczeniowej P. Z. U. W. i datę ubezpieczenia,

f) wyraźny napis „przewóz w ramach akcji socjalnej”.

12. Ministerstwo Komunikacji zaznacza, że jednocześnie występuje do Komendy Głównej M. O. o kontrolę sposobu wykonywania niniejszej instrukcji. Nadto kontrolę sprawować będą kontrolerzy ruchu drogowego Urzędów Wojewódzkich oraz Zarządów Miejskich w m. st. Warszawie i w m. Łodzi.

Ministerstwo Komunikacji zaznacza w końcu, że wobec uregulowania niniejszą instrukcją zasad przewozu wycieczek w ramach akcji socjalnej, do takich przewozów nie mają zastosowania zasady ustalone dla przewozów doraźnych w pismach okólnych Ministerstwa Nr SmO-II-22/51 z dnia 1-go kwietnia 1949 r. i z dnia 25 maja 1949 r.

Dyrektor Departamentu, R. Rakowski

Warunki, jakim powinny odpowiadać samochody ciężarowe używane do przewozu wycieczek oraz sposób obliczenia ilości miejsc dla przewożonych osób.

1. Ławki można umieścić wzdłuż lub w poprzek skrzyni wozu, pod warunkiem, że:

a) będą umocowane do skrzyni wozu tak, aby w czasie wstrząsów ew. gwałtownego zahamowania wozu nie przesuwały się,

b) będą podparte od spodu celem zabezpieczenia przed złamaniem,

c) ławki umieszczone wzdłuż boku skrzyni powinny posiadać oparcie wysokie conajmniej 40 cm.

2. Szerokość ławki powinna wynosić conajmniej 30 cm, odległość pomiędzy ławkami 30 cm, długości ławki (miejsca), na jedną osobę 40 cm, przy czym w przypadku umieszczenia ławki wszcz skrzyni odległość pierwszej ławki od tylnej klapy skrzyni, powinna wynosić conajmniej 30 cm.

3. Boki skrzyni należy zabezpieczyć przed rozchyleniem się i ewentualnym spadaniem ławek.

4. Tył skrzyni powinien być dobrze zamykany w sposób wykluczający otwarcie się klapy w czasie jazdy.

5. Samochód powinien być zaopatrzony w odejmowaną drabinkę zabezpieczoną przed obsuwaniem się w czasie korzystania z niej.

6. Po przestrzennym określeniu ilości miejsc dla jadących należy obliczyć całkowity ich ciężar przyjmując 75 kg na jedną osobę, w przypadku przekroczenia przepisowego obciążenia wozu należy ilość miejsc odpowiednio zmniejszyć. Ilość miejsc w ten sposób obliczona powinna być podana w karcie kontroli pracy samochodu oraz napisania po obu bokach samochodu ciężarowego.

Poniżej podaje się tabelę ładowności osób niektórych typowych samochodów ciężarowych:

L. P.	Marka wozu	Typ	Ładowność w ton.	Ilość miejsc przy umieszczeniu ławek wszcz	Ilość miejsc przy umieszczeniu ławek wzdłuż
1	2	3	4	5	6
1	Bodford	M. W.	3 4-1	12	12
2	Bodford	O. Y. D.	3-4	30	36
3	Bodford	OLBD	4-5	35-40	40
7	Chevrolet	USA 6 7107	1,5-2	20 b	21
5	Dodge USA	T214	3/4-1	12	12
6	Dodge	WF 32	1,5-2	20-25	26
7	Fordson	WOT 2H	3/4-1	12	12
8	Ford	2G8T	1,5-2	25	26
9	GMC	CCKW352	3-4	25	28
10	GMC	CCKW353	3-4	25	28
11	Renault	R-2060	1	18	18
12	Renault	R-2131	2,5	30	30
13	Studebaker	US 6	3-4	30	36
14	Studebaker	US 6 x 4	3-4	30	36
15	ZIS	5	3	25	32
16	Fiat	626 NL	3,5	35	40
17	Fiat	666 N7	7	40	60
18	Fiat	666 N7/5	7	40	60
19	S. P. A.	A-10000	10	66	68

Szczecin, dnia 19 września 1949 r.

Wojewoda Szczeciński

L. dz. K.S. I-O-9/49

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych (wszystkich) oraz Prezydentów miasta Szczecina i Słupska.

Powyższe zarządzenie Ministerstwa Komunikacji przesyłam do wiadomości i wykonania. Równocześnie unieważniam zarządzenie moje z dnia 6 września 1949 r. Nr K. S.

I-O-9/49, oraz wszystkie inne zarządzenia wydane w powyższej sprawie.

p. o. Wojewoda Szczeciński, Migoń Włodzimierz

Poz. 105.

OKÓLNIAK Nr 28.

Szczecin, dnia 27 września 1949 r.

Wojewoda Szczeciński

Nr W. M. Adm. V-O/2/49

Organizowanie spółek wodnych.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast Szczecina i Słupska.

Zwracam uwagę Ob. Ob. Starostów i Prezydentów miast na treść pisma okólnego z dnia 29. VII. 1949 r. Nr M. A. III-2/74/49 w sprawie reaktywowania i tworzenia spółek wodnych dla utrzymywania melioracji. Pismo to zamieszczone jest w Dz. Urz. Ministerstwa Rolnictwa i R. R. z b. r. Nr 14; poz. 76.

Znaczenie utrzymania melioracji rolnych ważne jest szczególnie dla naszego województwa posiadającego duże ilości ziemi wymagającej odwodnienia i dlatego koniecznym jest organizowanie spółek wodnych, których celem będzie utrzymanie urządzeń melioracyjnych.

Koniecznym jest włączenie partii politycznych i organizacji społecznych, zwłaszcza Związku Samopomocy Chłopskiej, do akcji tworzenia spółek wodnych.

Mając na uwadze doniosłość tej akcji wyznaczam współzawodnictwo w organizowaniu spółek wodnych. Szczegóły punktacji zostaną podane w terminie późniejszym.

Do niniejszego okólnika dołączona jest szczegółowa instrukcja w przedmiocie organizowania spółek wodnych.

p. o. Wojewoda, Migoń Włodzimierz

INSTRUKCJA

dla Starostw Powiatowych i Zarządów Miejskich w Szczecinie i Słupsku o organizowaniu spółek wodnych.

Przepisy prawne o zakładaniu i działalności spółek wodnych zawarte są w części V i VI ustawy wodnej. Organizacyjnie sprawy spółek wodnych należą do referatu administracyjno - prawnego.

W akcji organizowania spółek wodnych wyróżnić można kilka etapów:

I. zebranie materiału do założenia spółki,

II. przygotowanie rozprawy,

III. rozprawa.

IV. legalizacja spółki.

ad I. — Spółki mogą być zakładane z inicjatywy zainteresowanych posiadaczy gruntów, bądź też z urzędu. Mogą tu wchodzić wnioski Rejonowego Kierownictwa Robót Wodno - Melioracyjnych, Wydziału Powiatowego, Zarządu Gminnego, Miejskiego lub według uznania Starostwa.

Dla założenia spółki wodnej Starostwo winno posiadać:

1. opis techniczny,

2. plan sytuacyjny,

3. kosztorys konserwacji urządzeń melioracyjnych, ewentualnie kosztorys robót,

4. wykaz posiadaczy gruntów, które ulegają włączeniu do spółki.

5. ewentualne inne plany, rysunki i objaśnienia.

Odpowiednie plany pomiarowe spółek wodnych można uznać za wystarczające po dokonaniu w nich zmiany nazw na polskie.

Opiniowanie wymienionych załączników pod względem technicznym należy do Rejonowego Kierownictwa Robót Wodno-Melioracyjnych, które też winno je sporządzić i dostarczyć, o ile tego nie dokonali sami interesanci. Załącznik wymieniony pod 4. można również żądać od właściwego Zarządu Gminnego wzgl. Miejskiego.

Należy dążyć, aby obszar spółki obejmował całość systemu urządzeń melioracyjnych tworzących odrębny kompleks. A więc pod względem terenowym, np. cały odcinek ciekę łącznie z dopływami, całość doliny odwadnianej i t. p. Chodzi o tworzenie spółek większych terytorialnie. Członkami spółki mogą być zarówno osoby fizyczne, jak i prawne. Mogą więc być włączane do spółki zarówno grunta poszczególnych osadników, jak i tereny należące do P. G. R., Spółdzielni produkcyjnych, a także zakładów wodnych i t. p.

ad II — Interesowanych należy zawiadamiać o rozprawie według postanowień art. 221 ustawy wodnej. Treść ogłoszenia o rozprawie winna być dostosowana do wymogu art. 196 ustawy wodnej. Należy również o rozprawie zawiadomić Związek Samopomocy Chłopskiej i Partię Polityczną. Projekt statutu winien być przesłany Zarządowi Gminnemu,

Miejskiemu w takim czasie, aby zainteresowanym umożliwić wgląd przynajmniej na 2 tygodnie przed terminem rozprawy.

O rozprawie należy również zawiadomić Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno - Melioracyjnych celem delegowania znawcy technicznego.

Na miejsce rozprawy wybrać lokal położony blisko terenów spółki; najlepiej u sołtysa lub w Zarządzie Miejskim, Gminnym.

Zależnie od przewidywanych trudności dla przeprowadzenia rozprawy delegować jako komisarza, jednego z pracowników Starostwa, wójta (burmistrza), lub sekretarza Zarządu Gminnego (Miejskiego). W wypadku przewidywanych większych trudności zawiadomić Urząd Wojewódzki.

ad III — Na rozprawie przewodniczący delegowany komisarz. Do niego też należy utrzymanie porządku obrad. Obowiązkiem komisarza jest w pierwszym rzędzie przekonanie obecnych o potrzebie założenia spółki. Jeżeli tylko mniejszość nie zgadzała się na założenie spółki, należy wywołać uchwałę o włączeniu gruntów tej mniejszości do spółki wodnej. W tym wypadku niezgadzający się będą uważani również jako członkowie.

Wszystkie uchwały zapadają większością głosów posiadaczy gruntów, względnie ich pełnomocników. Wszystkie inne osoby, w tej liczbie i komisarz, nie mają prawa głosu. Jeżeliby jednak miała zapaść uchwała ustalająca wysokość datków nie według korzyści gruntów zmeliorowanych, jak to powinno mieć miejsce, ale inaczej, np. datki równe dla wszystkich, to taka uchwała musi być powzięta jednogłośnie. Niejawiających się i niegłoszących należy uważać za zgadzających z wolą większości (z wyjątkiem gdy chodzi o głosowanie nad założeniem spółki).

O ile chodzi o łączną wysokość datków, należy kierować się zasadą, iż spółki mające za zadanie konserwację rowów otwartych, konserwację drenowania i utrzymywanie wodociągów, winne wykonywać swe zadania z własnych funduszy i szarwarków. W spółkach zaś mających za zadanie konserwację wałów, potoków, rzek i polderów odwadnianych przez stacje pomp należy liczyć się z dotacjami samorządu, względnie Skarbu Państwa.

Przystępując do uchwalenia statutu, należy go uprzednio dokładnie omówić. Zasadniczo używać dostarczone wzory statutu, a wszelkie zmiany zapisywać w postaci dodatkowych postanowień.

Uwaga: O ile możliwości dążyć do wywołania jednogłośnej uchwały obecnych, ustalającej równą ilość głosów dla wszystkich członków na walnych zgromadzeniach. Ustaloną w ten sposób ilość głosów zaznaczyć w statucie.

Uchwalony statut w dwóch jednakowo brzmiących egzemplarzach winien być podpisany przez wybranych w tym celu pełnomocników, lub pełnomocnika.

Porządek czynności na rozprawie wynika z wzoru załączanego protokołu.

Gdyby nie doszło do utworzenia spółki z powodu braku zgody większości, akta sprawy przesłać Urzędowi Wojewódzkiemu z wnioskiem o założenie spółki przymusowej.

ad IV — Legalizacja spółki składa się z następujących czynności:

1. oświadczenie komisarza w czasie rozprawy, działającego w tym wypadku jako pełnomocnik Starosty Powiatowego (władzy nadzorczej), że uznaje spółkę za zawiązaną i zarządza wybory członków Zarządu,
2. orzeczenie Starosty Powiatowego o założeniu spółki,
3. decyzja Starosty Powiatowego o zatwierdzeniu statutu,
4. ogłoszenie statutu w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym,
5. wpis do księgi wodnej.

Wydając orzeczenie o zawiązaniu spółki należy w nim rozstrzygnąć o wszystkich wnioskach, zarzutach, sprzeciwach, zgłoszonych w czasie rozprawy. W tym wypadku orzeczenie winno być doręczone pełnomocnikowi(kom) i wszystkim zgłaszającym wymienione wnioski i t. p. W innym wypadku tylko pełnomocnikowi (—kom.).

Statut spółki może być zatwierdzony dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia o założeniu spółki. Zatwierdzony statut przesłać pełnomocnikowi — j. w. Wymienione decyzje winne być zaopatrzone podpisem i pieczęcią okrągłą z godłem Państwa.

Sprawa ogłoszenia statutu zostanie załatwiona zbiorowo przez Urząd Wojewódzki.

Treść wpisu do księgi wodnej i dodatku do niej ustala Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno - Melioracyjnych.

Uwagi ogólne: W spółce winne być założone i utrzymane w stanie aktualnym:

1. wykaz właścicieli gruntów włączonych do spółki,

2. księga protokołów posiedzeń i uchwał walnego zgromadzenia,

3. księga protokołów posiedzeń i uchwał Zarządu,

4. wykaz płaconych datków,

5. budżet,

6. książka rachunkowa wraz z dowodami wpisów,

7. ewentualne inne książki, np. spis inwentarza i t. p.

Po założeniu spółki skontrolować czy wymienione książki zostały zaprowadzone (można żądać okazania ich w Starostwie).

Niezapalenie od powyższego przynajmniej raz w ciągu roku dokonać inspekcji spółki.

O ile chodzi o opłaty skarbowe stosować postanowienia dekretu o opłacie skarbowej z dnia 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107) łącznie z późniejszymi zmianami. Część II tabeli opłat skarbowych w tymże dekrete w p. 9 przewiduje zwolnienia od opłat, o ile chodzi o sprawy melioracji rolnej.

Według obowiązujących przepisów egzekucja datków, o ile nie zostały wpłacone dobrowolnie, należy do Urzędów Skarbowych. Pożądanym jest pośrednictwo Starostwa przy kierowaniu wniosków o egzekucję do Urzędu Skarbowego. Dołączone wzory załatwień stosować z odpowiednimi modyfikacjami zależnie od treści sprawy. Wzory te nie są bezwzględnie obowiązujące i mogą być stosowane inne, byleby odpowiadały przepisom i celowi.

Uwaga: Przy załatwianiu spraw przez Zarządy Miejskie w Szczecinie i Słupsku, zarówno w instrukcji jak i we wzorach załatwień, należy wyrazy „Starostwo” wzgl. „Starosta Powiatowy” zastąpić wyrazami „Zarząd Miejski” wzgl. „Prezydent miasta”.

Wzór Nr 1.

Zawiadomienie zainteresowanego posiadacza gruntu o założeniu spółki wodnej.

Starostwo Powiatowe Miejsowość, dnia .....

Nr .....

Do Ob. ....

Zawiadomienie o rozprawie.

W .....

Stosownie do art. 221 ustawy wodnej (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 574, z r. 1928) Starostwo zawiadamia, że zamierzone jest założenie spółki wodnej w ..... ha. Projekt statutu wyłożony jest do publicznego wglądu w Zarządzie Gminnym (Miejskim) w ..... w czasie od ..... do ..... w godzinach urzędowych.

Rozprawa w przedmiocie założenia spółki wodnej odbędzie się dnia ..... w .....

Początek o godzinie .....

Zaznacza się że niejawiający się, lub niegłoszący będą uważani za zgadzających się z większością głosów.

Za Starostę Powiatowego

Pokwitowanie

Kwituję odbiór zawiadomienia o rozprawie z dnia .....

Nr .....

Miejsowość, dnia .....

podpis

Wzór Nr 2.

Zawiadomienie Zarządu Gminnego o rozprawie w przedmiocie założenia spółki wodnej.

Starostwo Powiatowe Miejsowość, dnia .....

Nr .....

Zawiadomienie o rozprawie.

Do Zarządu Gminnego (Miejskiego)

W .....

Starostwo zawiadamia, że dnia ..... o godz. .... w .....

odbędzie się rozprawa w przedmiocie założenia spółki wodnej.

W związku z powyższym Starostwo poleca:

1. projekt statutu udostępnić zainteresowanym do wglądu,
2. zawiadomienia doręczyć adresatom,
3. ogłoszenie wywiesić na tablicy ogłoszeń Zarządu Gminnego.

Na rozprawie, w której winien wziąć udział ob. wójt (burmistrz — sekretarz), należy doręczyć przewodniczącemu pokwitowania odbioru, statut i egzemplarz ogłoszenia z ad-

notacją: „Wywieszono na tablicy ogłoszeń Zarządu Gminnego (Miejskiego) w czasie od ..... do ..... — podpis i pieczęć”.

Za Starostę Powiatowego

Zał.: plik.

Wzór Nr 3.

PROTOKÓŁ

z rozprawy przeprowadzonej w dniu ....., w ....., w sprawie założenia spółki wodnej.

Obecni:

1. Ob. .... — komisarz,
2. Ob. .... — rzeczoznawca techniczny,
3. Ob. Ob. .... — (wymienić inne osoby występujące w charakterze urzędowym lub wezwane na rozprawę).
4. Ob. Ob. .... — wymienić posiadaczy gruntów).

Przewodniczący stwierdza, że o terminie rozprawy zostali wszyscy zainteresowani powiadomieni i że projekt statutu był wyłożony do publicznego wglądu we właściwym czasie i dołącza do protokołu odpowiednie dowody.

Następnie zabrał głos rzeczoznawca techniczny, wyjaśniając szczegółowo cele i zadania spółki. W czasie dyskusji zabierali głos ob. ob. .... (wymienić treść dyskusji).

Po zakończeniu dyskusji przystąpiono do głosowania za założeniem spółki. Za założeniem wypowiedziało się: ..... obecnych, reprezentujących ..... ha gruntów włączonych do spółki. Przeciw ..... reprezentujących ..... ha gruntów. Biorąc pod uwagę wyniki głosowania przewodniczący oświadcza, że za założeniem spółki opowiedziała się większość.

Wobec braku zgody wszystkich na założenie spółki przewodniczący poddał pod głosowanie wnioski o przymusowe włączenie gruntów, których posiadacze nie wyrazili na to zgody. Za wnioskiem padło ..... głosów, przeciw — ..... głosów. (vide art. 167 ustawy wodnej).

Przewodniczący oświadcza, że na podstawie powyższych uchwał spółka została zawiązana.

Z kolei przystąpiono do odczytania i omówienia statutu. W dyskusji zabierali głos ob. ob. .... (wymienić treść dyskusji). W projekcie statutu poczyniono następujące zmiany

Uwaga: W projekcie można czynić tylko te zmiany, które zgodne będą z ustawą wodną.

Następnie przystąpiono do wyboru członków władz spółki. Większością głosów zostali wybrani ob. ob. .... (wymienić nazwiska i funkcje członków zarządu, komisji rezyzynej, ewentualnie sądu polubownego).

W dalszym ciągu obrad, po ustaleniu przez rzeczoznawcę technicznego, korzyści poszczególnych posiadaczy gruntów z urządzeń melioracyjnych, ustalono sumy datków.

Datki wyznaczono:

- Ob. Ob. .... zł
Ob. .... zł (i t. d.)

Ustalono, iż datki płacone będą w następujących terminach ..... W toku obrad ustalono budżet spółki za czas od ..... do ..... w wysokości ..... zł po stronie wydatków i ..... zł po stronie dochodów. Po poddaniu pod głosowanie projekt budżetu został zatwierdzony większością głosów obecnych.

Następnie ustalono wysokość świadczeń rzeczowych (szarwark). Wyznaczono ob. ob. .... i t. d.

Na tym protokół zakończono i po odczytaniu podpisano.

Uwaga: Wymienić tych, którzy odmawiają podpisu.

Wzór Nr 4.

Miejscowość, dnia .....

Starosta Powiatowy

Nr .....

Miejscowość, dnia .....

ORZECZENIE

Na skutek wniosku ..... (wymienić kto złożył wniosek) odbyła się w dniu ..... w miejscowości ....., rozprawa w przedmiocie założenia spółki wodnej.

Za założeniem spółki wodnej opowiedziała się większość obecnych. Grunta niezgadzających się zostały włączone do spółki uchwałą powziętą stosownie do art. 167 ustawy wodnej. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 574 z r. 1928, jednolity tekst).

Działając na podstawie art. 222, ust. 2 cyt. ustawy wodnej

stwierdzam

istnienie spółki wodnej w .....

mającej za cel .....

Odnosnie zgłoszonych na rozprawie wniosków (zarzutów, sprzeciwów) postanawiam:

Wniosek ob. .... o ..... i t. d. nieuwzględnić (uwzględnić) .....

Omówić wniosek i uzasadnić przyjęcie lub odrzucenie.

Od orzeczenia niniejszego służy odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie, za pośrednictwem moim, w terminie dni 14-tu, licząc od dnia następnego po otrzymaniu.

m. p.

Starosta Powiatowy

Ob. ....
w .....

Uwaga: Niniejszy wzór może być również z odpowiednią modyfikacją stosowany do spółek powstających na podstawie jednogłośnie uchwały.

Wzór Nr 5.

Miejscowość, dnia .....

Starosta Powiatowy

Nr .....

ORZECZENIE

Działając na podstawie art. 222, ust. 4 ustawy wodnej (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 574 z r. 1928, jednolity tekst) zatwierdzam statut spółki wodnej w ..... uchwalony na rozprawie w dniu .....

Stosownie do wniosków zgłoszonych na tejże rozprawie do pierwotnego projektu statutu wprowadzam następujące zmiany ..... (wymienić i omówić).

Nie uwzględniam natomiast wniosków odnośnie ..... (wymienić i omówić).

Od decyzji niniejszej służy odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie, za pośrednictwem moim, w terminie dni 14-tu, licząc od dnia następnego po otrzymaniu.

Załącza się egzemplarz obowiązującego statutu.

Zał. 1.

m. p.

Starosta Powiatowy

Ob. ....
w .....

Uwaga: Niniejsze orzeczenie może być wydane dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia stwierdzającego istnienie spółki wodnej.

Poz. 106.

Wojewoda Szczeciński

Nr AP-O. IV.-3/15/49

OBWIESZCZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 16 sierpnia 1949 r.

o obowiązkach ludności w zakresie akcji przeciwpożarowej opierając się na postanowieniach ustawy z dnia 13. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) i rozporządzeniach wykonawczych z dnia 31. X. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 590) z dnia 6. IV. 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 242) przypominam ludności Województwa Szczecińskiego o jej obowiązkach podczas powstałych pożarów oraz wzywam do przestrzegania niżej podanych przepisów.

I. Zapobieganie pożarom.

Zabrania się:

1. przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkania częściach strychów budynków mieszkalnych oraz budynków przeznaczonych do użytku publicznego, mieszczących zakłady użyteczności publicznej oraz budynków mieszczących lokale urzędowe, biura przemysłowe, handlowe, składy itp. (posiadających nieogniotrwałe konstrukcje dachowe) jakichkolwiek materiałów łatwopalnych, a w szczególności — słomy i trawy morskiej, drzewa, wełny drzewnej, szmat, olejów i t. p.;

2. przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów, w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w punkcie 1. jakichkolwiek przedmiotów w sposób utrudniający przejście lub przejazd;

3. wysypywanie popiołu i żarzących się węgla w miejscach nieodpowiednio zabezpieczonych;

4. przechowywanie płynów łatwopalnych w pobliżu palenisk pieców oraz używania nafty, benzyny i innych łatwopalnych płynów do rozpalamia ognia w paleniskach pieców i kuchni;

5. gromadzenia wiórów i trocin ponad produkcję dzienną w miejscach wykonywania robót stolarskich, kołodziej-skich i t. p.;

6. pozostawiania czyściwa do maszyn, jako też wszelkich natłuszczonych szmat, bez zabezpieczenia ich w hermetycznych naczyniach blaszanych;

7. składanie wapna palonego w większej ilości w budynkach nieogniotrwałych;

8. ustawiania stogów, stert słomy, siana i innych w mniejszej odległości jak —

- a) od budynków wszelkiego rodzaju 80 m,
- b) od torów kolei żelaznych 60 m,
- c) od publicznych dróg i placów 30 m,
- d) od lasów 80 m,
- e) odległość pomiedzy stogami powinna wynosić 50 m

(za wyjątkiem paszy i ściółki w ilościach nieprzekraczających dziennego zapotrzebowania gospodarstwa);

9. ustawiania sprzętu domowego i składania, wzgl. przechowywania opaju w odległości mniejszej niż 50 cm od otworów palenisk przy piecach, od ścian pieców żelaznych, drzwiczek wycierowych, blaszanych rur dymowych i t. p.;

10. ustawiania pieców żelaznych na podłogach drewnianych nie zabezpieczonych ogniotrwale;

11. przeprowadzania przewodów dymowych blaszanych nie należycie zabezpieczonych;

12. pozostawiania zniszczonej wyprawy kominów lub powstałych szczelin bez naprawy;

13. pozostawiania przez dłuższy okres czasu przewodów kominowych bez oczyszczania z sadzy;

14. używania grzejników i żelazek elektrycznych bez odpowiednich nie palnych podstawek;

15. palenia ognisk, spalania śmieci w obrębie zabudowań lub w sąsiedztwie stogów i stert;

16. rozpalania ognisk w lasach i w odległości 100 m od lasów, oraz palenia tytoniu;

17. palenia ogni sztucznych, puszczania rakiet i t. p. bez uprzedniego zezwolenia zarządu gminnego;

18. przenoszenia ognia odkrytego w obrębie budynków mieszkalnych i gospodarskich;

19. palenia tytoniu w teatrach, salach widowiskowych oraz w salach kinematograficznych;

20. palenia tytoniu w stodołach, gumnach, stajniach, oborach, chlewach, na strychach oraz w warsztatach, obrabiających drzewo, składach materiałów łatwopalnych, garażach i t. p.;

21. używania w pomieszczeniach wym. w punkcie 20. światła o płomieniu odkrytym za wyjątkiem specjalnych, osłoniętych ze wszystkich stron latarni gospodarskich, uniemożliwiających styczność płomienia z materiałami palnymi;

22. młócenia przy pomocy lokomobili parowej, niezapotrzonej w iskrochron, lub odpowiedni ochraniacz, w obrębie budynków krytych słomą lub gontem;

23. garażowania pojazdów mechanicznych w stodołach, w budynkach nieogniotrwałych, lub budynkach, zawierających materiały łatwopalne (dopuszczalne jest przejściowe wykorzystanie wyżej wymienionych pomieszczeń pod warunkiem, że wprowadzenie i wyprowadzenie pojazdów będzie się odbywało przy wyłączonym silniku);

24. pozostawiania dzieci w budynkach przy rozpalonych ogniskach bez dozoru osób odpowiedzialnych, względnie w okolicznościach umożliwiających dzieciom wzniesienie ognia, zabawę zapalkami, zapalniczkami i t. p.

II. Sprzęt pożarniczy.

Właściciele budynków w gminach wiejskich obowiązani są posiadać i przechowywać w miejscach łatwo dostępnych w stanie zdatnym do natychmiastowego użytku sprzęt pożarniczy, jak: drabiny, bosaki, tłumnice, topory, siekiery, piły, wiadra, beczki z wodą itp., w miastach natomiast tylko na specjalne zarządzenie Zarządu Miejskiego.

Celem usprawnienia akcji ratunkowej w każdej miejscowości musi się znajdować odpowiednia ilość środków alarmowych umieszczonych na widocznym miejscu.

Sprzętu alarmowego można używać jedynie w wypadku pożaru lub na skutek alarmu zarządzanego przez wójta, sołtysa, naczelnika straży pożarnej lub fachowego organu inspekcyjnego.

III. Obowiązki ludności w wypadku pożarów i innych klęsk.

Każda osoba przebywająca w gminie na wezwanie władz administracyjnych, przełożonego gminy, organów służby bezpieczeństwa publicznego lub kierownictwa akcji ratowniczej obowiązana jest w razie pożaru lub innej klęski udzielić pomocy, współdziałać przy akcji ratowniczej w sposób i w miejscu przez te władze, organa lub kierownika akcji ratowniczej wskazany.

Wykonanie tych obowiązków polega na:

1. dostarczaniu posiadanych środków przewozowych i wszelkiego sprzętu koniecznego do akcji ratunkowej;
2. pracy ze sprzętem ratunkowym;

3. usuwania przedmiotów zagrożonych;

4. dogaszania zgłiszcz;

5. przenoszeniu z miejsca zagrożonego niebezpieczeństwem osób, które uległy nieszcześliwym wypadkom;

6. zastosowaniu niezbędnych środków ratowniczych;

7. wezwaniu pomocy lekarskiej i dostarczeniu koniecznych środków przewozowych dla osób, które uległy nieszcześliwym wypadkom, jeżeli ze względu na życie i zdrowie tych osób, okaże się to konieczne;

8. dostarczaniu pomieszczenia dla osób, które uległy nieszcześliwym wypadkom, na czas niezbędny dla udzielenia tym osobom pierwszej pomocy;

9. przyjęciu na przechowanie mienia uszkodzowanego;

10. pilnowaniu mienia przed utratą lub zniszczeniem;

11. wykonywaniu prac koniecznych dla zapobiegania rozszerzania się pożaru.

IV. Przepisy końcowe.

Kontrola stanu bezpieczeństwa pożarowego oraz kontrola przestrzegania niniejszych przepisów została zlecona organom MO, komisjom gromadzkim, w skład których wchodzi sołtys, MO lub ORMO i naczelnik straży pożarnej, komisja gminna, w skład której wchodzi przedstawiciel gminy, przedstawiciel MO lub ORMO i przedstawiciel straży pożarnej.

Kontrole dokonywane będą co najmniej 2 razy do roku, podczas których wydawane będą zlecenia i sporządzane protokoły z odpowiednich kontroli.

Przekroczenie postanowień ustawy z dnia 13. III. 1934 r. o ochronie przed pożarami i wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych tudzież wyszczególnionych w niniejszym obwieszczeniu nakazów i zakazów opartych na wymienionych wyżej przepisach prawnych podlegają w drodze administracji karom przewidzianym w art. 47 i 48 cytowanej wyżej ustawy o ochronie przed pożarami i dekretu z dnia 16. IX. 1945 r. o podwyższeniu grzywien i kar pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312) a mianowicie grzywny do 50.000 zł lub karze aresztu do miesiąca lub obu karom łącznie, o ile za czyn nie grozi kara surowsza.

Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszego obwieszczenia przez niepełnoletnich lub bezwłasnowolnych cięży na rodzicach lub osobach sprawujących opiekę w wypadkach stwierdzenia braku dozoru z ich strony.

Wojewoda, w z. Studnicki Czesław, Wicewojewoda

Poz. 107

Rozporządzenie porządkowe Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z dnia 24. IX. 1949 o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego w morskich portach handlowych, na morzu przybrzeżnym oraz w pasie nadbrzeżnym.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt. 1 i 4 i art. 6 i 13 dekretu z dnia 5. 9. 1947 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (Dz. U. R. P. nr 60 poz. 328), §§ 1 i 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 9. 12. 1947 r. o ustanowieniu urzędów morskich i kapitanatów portów (Dz. U. R. P. nr 76, poz. 489) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Żeglugi z dnia 10. 4. 1948 r. (Dz. U. R. P. nr 30 poz. 203) oraz art. 392 ust. 2 prawa budowlanego z dnia 16. 2. 1928 r. (Dz. U. R. P. nr 34 z r. 1939 poz. 216 i nr 77 poz. 514) zarządzam, co następuje:

1. Przepisy ogólne o zapobieganiu, powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów.

PRZECHOWYWANIE I GROMADZENIE MATERIAŁÓW PALNYCH.

§ 1. 1. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na strychach i w budynkach wszelkiego rodzaju jakichkolwiek materiałów palnych, a w szczególności: słomy i trawy morskiej, drewna, wełny drzewnej, wiorów drzewnych, szmat, olejów, celuloidu itp. oraz przedmiotów wykonanych w całości lub w przeważającej części z takich materiałów.

2. Przepisy ust. nie dotyczą budynków, jeżeli konstrukcje dachów tych budynków są wykonane z żelazobetonu o grubości płyty co najmniej 8 cm, lub z żelaza, pokryte płytami o tej samej wytrzymałości na przebicie, a stropy tych budynków są wykonane w całości z materiałów ognioodpornych.

§ 2. 1. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na strychach, korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach, jakichkolwiek przedmiotów w sposób utrudniający przejście lub przejazd

§ 3. Obowiązek przestrzegania przepisów §§ 1 i 2 ciąży:

1. w budynkach obejmujących jedno mieszkanie — na głównym lokatorze tego mieszkania;
2. we wszystkich innych budynkach na posiadacza budynku lub osobie zarządzającej budynkiem, jeżeli posiadacz osobiście tego zarządu nie sprawuje.

§ 4. 1. Materiały opałowe, jak: drewno, węgiel, torf, dla użytku domowego winny być przechowywane w piwnicach murowanych, przesklepionych, albo w specjalnie na ten cel przeznaczonych budynkach gospodarczych.

2. Popiół i żarzące węgle można składać w budynkach tylko, w naczyniach niewyrotnych z ogniotrwałego materiału, szczelnie zamkniętych, popiół i żużel należy natychmiast po wysypaniu do naczynia zupełnie wygasić. Pozostawienie naczyń z popiołem w pomieszczeniach o nieogniotrwałych podłogach jest zabronione.

3. Poza obrębem budynków wolno składać popiół jedynie do specjalnie na ten cel przeznaczonych zbiorników zamkniętych z materiału ogniotrwałego i to w odległości przynajmniej 4 m. od budynków ogniotrwałych i 8 m. od budynków nieogniotrwałych.

§ 5. Nafta, benzyna itp. materiały łatwopalne, jakoteż materiały wybuchowe w ilościach dozwolonych w myśl przepisów obowiązujących do przechowywania poza składami winny być przechowywane z dala od palenisk. Poza tym obowiązują rozporządzenia, wydane/odnośnie przechowywania i magazynowania olejów mineralnych, karbidu i taśmy celuloidowej, które winny być przechowywane z dala od palenisk w specjalnych nietłukących się i szczelnie zamkniętych naczyniach.

§ 6. Zabrania się w warsztatach stolarskich i szutkniczych oraz w stocznjach i w pomieszczeniach, w których dokonywuje się obróbka drewna i innych materiałów palnych, gromadzenia wiórów, trocin i odpadków ponad ilość otrzymaną w ciągu dnia i przechowywania ich w tych warsztatach na noc.

§ 7. Czyściwo do maszyn jakoteż wszelkie natłuszczone smaty po użyciu winny być składane do szczelnych naczyń blaszanych, które należy po pracy usuwać w bezpieczne miejsce. O obowiązku tym należy umieścić odpowiednie napisy w zakładach pracy.

§ 8. Wapno niegaszone w ilościach przekraczających 0,5 ton pozostawione bez przykrycia, winno być składane w odległości co najmniej 4 m. od budynków nieogniotrwałych i palnych materiałów.

Zabrania się składania wapna niegaszonego w budynkach ogniotrwałych, w których znajdują się palne przedmioty i w budynkach nieogniotrwałych.

§ 9. 1. Stosy drewna, chrustu lub tp. winny być oddalone od nieogniotrwałych części budynków co najmniej o 8 m., a od ogniotrwałych co najmniej o 4 m.

2. Stawianie skrzyń (śmietników) na podwórzach w odległości mniejszej niż 6 m. od budynków nieogniotrwałych i 3 m. od budynków ogniotrwałych jest zabronione.

§ 10. 1. Zabrania się składania wzgl. przechowywania opału lub innych materiałów palnych w odległości mniejszej niż 50 cm. od otworów palenisk przy piecach, od ścian pieców, drzwiczek wycierowych, blaszanych rur dymowych lub tp. Taką samą odległość należy przestrzegać przy ustawianiu palnych sprzętów domowych w pobliżu żelaznych pieców i ich przewodów. W pomieszczeniach z ogniskami otwartymi składanie materiałów palnych jest zabronione.

2. Suszenie bielizny, odzieży itp. nie może odbywać się na blaszanych rurach dymowych.

3. Magazynowanie materiałów opałowych ponad dzienne zapotrzebowanie w parnikach i piekarniach jest zabronione.

STROPY NA PODDASZACH.

§ 11. Stropy na poddaszach budynków parterowych winny posiadać polepę z gliny grubości 8 cm. Budynek piętrowy winny posiadać stropy z cegły na zaprawie glinianej lub z innego materiału równowartościowego. Stropy na poddaszach w istniejących budynkach winny otrzymać poprzecznie określone zabezpieczenie w terminie, który wyznaczy właściwy organ administracji morskiej.

PIECE I KOMINY.

§ 12. Piece żelazne winny być ustawiane od drewnianych ścian otynkowanych najmniej o 25 cm., od niezabezpieczonych o 50 cm.

§ 13. Piece żelazne wyłożone wyprawą szamatową winny być ustawione od ścian drewnianych niezabezpieczonych co najmniej o 50 cm., od zabezpieczonych o 25 cm. Odległość pieców bez wyprawy szamatowej od ścian winna być podwójna, a nadto w wypadku istnienia możliwości zetknięcia się materiałów palnych z piecem otoczyć je mocno na stałe przytwierdzoną osłoną metalową z blachy z drzwiczkami.

§ 14. Piece ogrzewalne i paleniska, znajdujące się w pomieszczeniach z podłogą drewnianą, winny być ustawione na podstawie z materiałów niepalnych, o grubości co najmniej 15 cm., zaś piece żelazne bez nóżek na podstawie z takiegoż materiału o grubości 30 cm. Nieogniotrwała

podłoga przed paleniskiem pieca jakoteż przed piecami żelaznymi na nóżkach winna być w skuteczny sposób zabezpieczoną grubą blachą lub warstwą cegieł, wystającą co najmniej 30 cm. poza krawędź paleniska.

§ 15. 1. Przewody dymowe winny mieć u dołu w miejscach dostępnych otwory do czyszczenia, zaopatrzone w szczelne drzwiczki lub zasuwki ogniotrwałe. Przy kominach przelazowych drzwiczki muszą być szczelne, oraz ogniodporne (ogniotrwałe). Nje wolno wbijać w ściany kominowe kółków drewnianych, haków, gwoździ, klamer itp., o ile grubości ścianki komina wynosi 1/2 cegły (13 cm.).

2. Wszystkie kominy na poddaszu winny być co roku bielone po uprzednim sprawdzeniu stanu wyprawy.

4. O ile budynki o pokryciu dachu materiałem nieogniotrwałym nie mają odległości wymaganej prawem budowlanym, wyloty kominów wszystkich budynków, nie mających wymaganej odległości, winny otrzymać odpowiednie zabezpieczenie, uniemożliwiające wydobywanie się iskier poza komin.

§ 16. 1. Blaszane przewody dymowe (rury) winny być oddalone od drewnianych konstrukcyj, nje osłoniętych ogniotrwałe, o 50 cm. W wypadkach, gdy rury są izolowane cegłą na zaprawie glinianej lub za pomocą innego równoznacznego materiału, wystarcza odległość 13 cm.

2. Rury dymowe piecyków żelaznych, wyprowadzone przez ścianę lub okno, winny wystawać ponad dach i winny być zaopatrzone w iskrochron.

§ 17. Dbałość o czyste i należyte wycieranie kominów w celu uniemożliwienia zapalenia się sadzy jest obowiązkiem każdego posiadacza lokalu.

PIECE PIEKARSKIE

§ 18. 1. Otwory palenisk przy piecach piekarskich winny być zaopatrzone w żelazne drzwiczki, należyście zabezpieczające otwór paleniska.

2. Zabronione jest połączenie palenisk, pieców piekarskich, znajdujących się w budynkach, bezpośrednio z kominem. Przewody dymowe tych pieców winny być prowadzone nad sklepieniem palenisk, skąd dopiero winny być wypuszczone do komina.

3. Piece piekarskie mogą być stawiane oddzielnie w odległości 10 m. od budynków ogniotrwałych, 30 m. od budynków nieogniotrwałych.

SUSZARNIE I WĘDZARNIE

§ 19. 1. Suszarnie wszelkiego rodzaju winny się znajdować w komorach ze ścianami ogniotrwałymi, z takimż sufitem, podłogą i drzwiami.

2. Ściany, podłogi i sufity wędzarni winny być budowane z materiału ogniotrwałego, drzwi winny być żelazne lub drewniane, obite blachą co najmniej o 0,75 mm grubości. Zabrania się urządzania wędzarni na poddaszach i w budynkach o pokryciu dachu nieogniotrwałym.

PIECE GAZOWE, ELEKTRYCZNE I INNE

§ 20. Piece gazowe, gazomierze można ustawić tylko w pomieszczeniach należyście przewietrzanych i oświetlanych. Połączenie większych pieców gazowych z przewodami winno być trwałe i jest niedopuszczalne za pomocą elastycznego wężyka gumowego lub blaszanego.

§ 21. Żelazka do prasowania, grzejniki, maszynki spirytusowe, naftowe, palniki gazowe i elektryczne winny być w czasie używania ustawione na ogniotrwałych podstawkach.

PIECE ŻELAZNE

§ 22. 1. Wzbronione jest ustawianie pieców żelaznych w magazynach i składach z wyjątkiem pomieszczeń biurowych i mieszkalnych.

2. Przy ustawianiu i przebudowie wszelkiego rodzaju pieców w miejscach dozwolonych musi być przestrzegane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. 2. 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowie osiedli.

§ 23. W razie osuszania budynków za pomocą koksu lub innych materiałów opałowych, rozpalanie ognia może być dokonywane tylko w żelaznych koszach, ustawionych na ogniotrwałym podkładzie o grubości co najmniej 15 cm., wystającym co najmniej 50 cm. poza kosz. Na krawędzi podkładu winno być usypane obwałowanie z piasku o wysokości co najmniej 5 cm. Odległość kosza od nieosłoniętych drewnianych części budynku oraz przedmiotów palnych winna wynosić co najmniej 1 m.

UŻYWANIE PRZYRZĄDÓW Z OTWARTYM PŁOMIENIEM, ROZGRZEWANIE SMOŁY, PALENIE OGNISK I INNYCH.

§ 24. 1. Zabrania się używania do pracy jakichbądź przyrządów, wytwarzających płomień, w magazynach lub w obrębie składów albo w odległości mniejszej niż 20 m.

od magazynu i składów z zastrzeżeniem, zawartym w § 36 ust. 2 i 3.

2. W wyjątkowych wypadkach Urząd Morski (portowa straż pożarna) może udzielić specjalnych zezwoleń i na czas trwania odnośnych robót zarządzić dozór przeciwpożarowy. Wszystkie prace winny być wykonane z zachowaniem największej ostrożności i w warunkach, wykluczających powstanie pożaru. Po każdorazowym zakończeniu prac należy sprawdzić, czy niema niebezpieczeństwa pożarowego w miejscu pracy i jego sąsiedztwie.

§ 25. Rozgrzewanie smoły, asfaltu itp. wewnątrz budynku za pomocą otwartych palenisk i kotłów przenośnych jest zabronione. Używanie wymienionych urządzeń poza budynkami może się odbywać w odległości: 1) 20 m. od magazynu, składów i budynków nieogniotrwałych, 2) 5 m. od innych budynków ogniotrwałych. Podczas tych czynności kotłów winien być nakryty pokrywą, a obok powinna być przygotowana dostateczna ilość piasku do gaszenia powstałego pożaru.

§ 26. 1. Zabrania się palenia ognisk, spalania śmieci i odpadków w otwartych ogniskach i wypalanie beczek na nabrzeżach w obrębie zabudowanych terenów portowych i składów oraz w sąsiedztwie stert i lasów.

2. Powyższe czynności dozwolone są tylko po uprzednim zawiadomieniu Portowej Straży Pożarnej i mogą być wykonane jedynie w odległości nie mniejszej niż 100 m od budynków, składów, stert i lasów z zachowaniem warunków, uniemożliwiających przeniesienie się ognia. Ogień rozniecany może być tylko w bezpiecznych paleniskach i musi być pod stałym dozorem. Przed opuszczeniem paleniska należy je wygasić i zasypać ziemią.

§ 27. Zabrania się:

1. Używania benzyny, nafty i innych łatwopalnych płynów do rozpalania ognia w paleniskach,

2. Palenia tytoniu na poddaszach, w miejscach obróbki materiałów palnych, przy składnicach podręcznych i stacjach materiałów pędnych, w garażach, tartakach, młynach, oraz w pomieszczeniach z materiałami, które mogą wywołać pożar,

3. przenoszenia odkrytego ognia w obrębie budynków.

§ 28. Zabrania się palenia ogni sztucznych, puszczania rakiet i strzelania ładunkami, zawierającymi palne przybitki bez zezwolenia Urzędu Morskiego.

SRODKI OŚWIETLENIOWE.

§ 29. Napełnianie zbiorników, lamp naftowych itp. może odbywać się tylko wówczas, gdy lampy są zgazowane i palniki już ostygły.

§ 30. Zabrania się stawiania i wieszania lamp, palników gazowych, świec i podobnych urządzeń w pobliżu materiałów lub przedmiotów łatwopalnych. Odległość palników od nietynkowanych sufitów jak również od innych łatwopalnych przedmiotów winna wynosić co najmniej 50 cm. O ile odległość palnika od sufitu wynosi mniej niż 1 1/2 m., winny być umieszczone pod płomieniem daszki ochronne z metalu, porcelany, albo innego odpowiedniego materiału o średnicy co najmniej 15 cm.

§ 31. Zabrania się używania światła otwartego w obrębie zabudowań gospodarczych, na poddaszach, składnicach i miejscach obróbki materiałów (łuszczarnie, elewatory, tartaki).

Szczególność ostrożność należy zachować przy używaniu latarń (gospodarczych). Latarnie należy wieszać na silnie umocowanych hakach, łańcuchach, drutach itp. i to w odległościach podanych w § 30. Latarnie te winny być należycie utrzymane, zabezpieczone siatką drucianą przed stłuczeniem, posiadać całe klosze, nieuszkodzone palniki, nieuszkodzone daszki ochronne, oraz przepisowe nakrętki do zamykania zbiorników. Zawieszanie latarń na drzwiach, futrynach drzwi i okien jest zabronione.

§ 32. Przy oświetlaniu elektrycznym wszelkie zmiany instalacji elektrycznej mogą być wykonane tylko przez kontesjonowanego elektrotechnika. Naprawianie przepalonych bezpieczników i ich ponowne używanie jest zabronione.

SILNIKI PAROWE I INNE.

§ 33. 1. Lokomobile należy tak ustawić poza obrębem budynków, aby kominy i paleniska były oddalone co najmniej:

1. O 1 m. od krawędzi okapu budynków ogniotrwałych, pokrytych materiałem ogniotrwałym, o ile nie mieszczą łatwopalnych materiałów, natomiast o 3 m. od krawędzi okapu budynków, o ile mieszczą takie materiały,

2. O 5 m. od krawędzi okapu budynków nieogniotrwałych, jak również drewnianych części budynków.

3. O 5 m od stert, zapasów drzewnych itp. zgodnie z kierunkiem wiatru.

O ile kotłów lokomobilij nie opala się koksem lub węglem, lecz drzewem, torfem, trocinami itp. materiałem opałowym, który wytwarza łatwo iskry, należy poprzednio określić odległości co najmniej podwoić. Składanie łatwopalnych materiałów i przedmiotów w promieniu 1 m. od kotła jest zabronione.

2. Kominy lokomobilij winny być zaopatrzone w przepisowy i należycie działający iskrochron z zbiornikiem wody. Komin i ściany dymnicy winny być nieuszkodzone, a pokrywa dymnicy winna się szczelnie zamykać. W czasie pracy lokomobilij w pobliżu budynków o nieogniotrwałym pokryciu, stert, lasów oraz innych palnych przedmiotów, należy w razie silnego wiatru wstrzymać ruch.

3. W razie pożaru należy natychmiast wstrzymać ruch lokomobilij, ogień z pod kotła usunąć i ugasić, oraz wypuścić parę z kotła.

4. Zabrania się ustawiania lokomobilij w odległości mniejszej niż 20 m. od magazynów i składów.

§ 34. Silniki spalinowe o mocy powyżej 25 KM i generatory winny stać w osobnym pomieszczeniu, dobrze przewietrzonym, mającym ogniotrwałe podłogi i ściany. Jeżeli sufit pomieszczenia jest drewniany, winien być otynkowany. Rury wydechowe silników winny być wyprowadzone na zewnątrz i zaopatrzone w garnki tłumikowe, należycie działające. Silniki, generatory oraz zbiorniki, zawierające materiały pędne należy ustawić w odległości co najmniej 1 m. od drewnianych części budynków. Większe zapasy materiałów pędnych zwłaszcza przekraczające dzienne zapotrzebowanie winny być przechowywane na zewnątrz budynków, mieszczących silniki.

§ 35. 1. Przenośne silniki spalinowe winny być stawiane co najmniej w odległości 6 m. od budynków krytych materiałem nieogniotrwałym, stogów i drzewa.

Garażowanie silników spalinowych, jak również wszelkich pojazdów mechanicznych w pomieszczeniach, zawierających materiały łatwopalne w znacznej ilości, jest zabronione.

2. Pojazdy mechaniczne mogą być wprowadzone do budynków nieogniotrwałych lub zawierających łatwopalne materiały oraz z tych budynków wyprowadzane tylko przy zgazowanym silniku. Uruchamianie silników w tych budynkach jest zakazane.

Zwolnienie od tych zakazów nastąpić może jedynie w wyjątkowych wypadkach na podstawie specjalnego zezwolenia Szczecińskiego Urzędu Morskiego (Kapitanatu Portu).

SPAWANIE I LUTOWANIE.

§ 36. 1. Lutowanie przedmiotów powinno odbywać się na stołach, obitych blachą, lub na stołach metalowych. Używanie aparatów do spawania, rozcinania i lutowania jest niedopuszczalne w pomieszczeniach, w których powstają palne gazy, kurz i wszelkiego rodzaju palne osady.

2. Wykonywanie prac spawalniczych na terenie nabrzeży portowych dozwolone jest jedynie za każdorazową zgodą Szczecińskiego Urzędu Morskiego (Kapitanatu Portu) i po uprzednim zawiadomieniu Portowej Straży Pożarnej. Nie dotyczy to terenów, używanych stale na cele przemysłowe (stocznie i warsztaty).

3. Prace spawalnicze, niterskie i inne z użyciem płomienia w odległości mniejszej aniżeli 30 m. od miejsca wyładunku materiałów palnych i wybuchowych są zabronione.

4. Wytwornice z acetylenem należy umieszczać w osobnym dobrze przewietrzonym pomieszczeniu. Umieszczanie ich w kuźniach i warsztatach jest zabronione. Należy badać często zawory i przewody instalacji acetylenowej, a przed napełnieniem zbiornika świeżym karbidek, zużyty karbid wyrzucić. Czynność tę należy wykonać w porze dziennej.

BUTLE Z GAZAMI SPRĘŻONYMI.

§ 37. 1. Butle z gazami sprężonymi jak tlen, acetylen, wodór, dwutlenek węgla, azot i inne, zarówno palnymi jak i niepalnymi winny być przechowywane w oddzielnych magazynach oddalonych od wszelkich palenisk i źródeł ciepła i ułożone w sposób zabezpieczający przed upadkiem i rozbięciem. Dla przechowywania większej ilości butli muszą być urządzone specjalne magazyny o konstrukcji przeciw wybuchowej, tj. z lekkimi, nałożonymi dachami.

2. Butle używane w danym momencie do pracy, przyłączone do instalacji, muszą być mocowane w specjalnych uchwytach, zabezpieczających przed przewróceniem, rozbięciem i innymi wypadkami.

3. Przy przyjmowaniu butli należy zwracać uwagę na datę ostatniej próby wodnej na ciśnienie. Zabrania się używania butli, których ostatnie badanie miało miejsce dawniej niż przed pięciu laty.

II. PRZEPISY PRZECIWOŻAROWE DLA STATKÓW NA WEJŚCIU I W CZASIE POSTOJU W PORTACH. STATKI Z ŁADUNKIEM MATERIAŁÓW WYBUCHOWYCH I ŁATWOPALNYCH.

§ 38. 1. Statek z ładunkiem wybuchowym, naftą terpentyną, eterem, benzyną, karbidem i innymi o niskim punkcie zapłonnym (łatwopalnymi) materiałami może wejść do portu jedynie po uprzednim zgłoszeniu i zezwoleniu Kapitanatu Portu, oraz wyznaczeniu miejsca wyładowania.

2. Statki załadowane ciecżą palną przed wejściem do portu wygasić muszą wszystkie paleniska na statku.

3. Przy zgłoszeniu należy podać rodzaj, ilość materiału, oraz sposób ich opakowania; nie dotyczy to materiałów wybuchowych w mniejszej ilości, przeznaczonych dla celów sygnalizacyjnych.

DOZÓR PRZECIWOŻAROWY

§ 39. 1. Statki z ładunkiem materiałów wybuchowych, łatwopalnych (§ 38) lub strzępiastych (bawelna, wełna, juta, włókna kokosowe, słoma, siano, len konopie, szmaty itp.) ściśle przestrzegać muszą wszelkich zarządzeń organów Kapitanatu Portu (Portowej Straży Pożarnej), wydawanych w związku z załadowaniem i wyładowaniem tych materiałów i podlegają przez cały czas trwania przeładunku stałemu dozorowi przeciwpożarowemu, wyznaczonemu przez Kapitanat Portu. Ilość potrzebnych posterunków służby przeciwpożarowej ustala Kapitanat Portu, który może zarządzić również stałe pogotowie holownika, albo statku pożarniczego. Koszty dozoru statku i pogotowia holownika ponosi statek.

2. W wykonaniu dozoru przeciwpożarowego Kapitanat Portu uprawniony jest:

1) wystawić potrzebne posterunki służby przeciwpożarowej na pokładzie i w ładowniach statku,

2) zakazać w wypadku grożącego niebezpieczeństwa pożaru przebywania załogi na pokładzie statku w porze nocnej.

3) Zbiornikowce podlegają dozorowi przeciwpożarowemu, przewidzianemu w niniejszym paragrafie, przez cały czas postoju w porcie.

4) W razie istnienia niebezpieczeństwa wybuchu pożaru Kapitanat Portu zarządzić może stosowanie innych postanowień ustępu pierwszego również przy przeładunku innych towarów, które mogą wywołać pożar (§ 50).

ZABEZPIECZENIE PRZEŁADUNKÓW MATERIAŁÓW WYBUCHOWYCH, ŁATWOPALNYCH I STRZĘPIASTYCH.

§ 40. 1. Przed przystąpieniem do przeładunku materiałów, wymienionych w § 38 ust. 1. kominy statku przeładującego, a także kominy statków innych, stojących w pobliżu, muszą być odpowiednio zabezpieczone. To samo obowiązuje przejeżdżające parowozy, których popielnik musi być nadto ściśle zamknięty. Podczas przeładunku powyższych materiałów, oraz materiałów strzępiastych* wszystkie posiadane przez statek urządzenia przeciwpożarowe muszą być w pogotowiu do natychmiastowego użytku.

2. W razie przerw w przeładunku powyższych materiałów luki muszą być natychmiast zakryte.

3. Składanie materiałów wybuchowych na nabrzeżach, choćby w celach przejściowych, jest zabronione. Materiały inne winny być zabezpieczone płachtami brezentowymi lub innym sposobem.

§ 41. 1. Przy otwarciu luk statków, w których znajduje się karbid, oraz inne materiały, wydzielające gazy palne, należy wszelkie światła trzymać w odpowiednim oddaleniu i dobrze zabezpieczyć.

2. Jeżeli statek odbył podróż wśród ciężkich warunków atmosferycznych, albo ma wodę przeciekową w ładowniach, albo w razie uszkodzenia opakowania takich ładunków lub zauważenia wydzielania palnych gazów, luki wolno odkrywać dopiero po uprzednim uzyskaniu zezwolenia Kapitanatu Portu, oraz po usunięciu wszelkich światła i ognia otwartego na dalszą odległość tudzież przy zachowaniu wszelkich dalszych warunków bezpieczeństwa zarządzonych przez organa Kapitanatu Portu (Portowej Straży Pożarnej).

§ 42. Zabrania się w czasie postoju w porcie palenia tytoniu, używania ognia i nieosłoniętego światła w ładowniach i przedziałach statków, w których znajdują się materiały wybuchowe, łatwopalne i zagrażające pożarem.

ZAKAZ PALENIA TYTONIU, UŻYWANIA OGNI I NIEOSŁONIĘTEGO ŚWIATŁA NA STATKACH.

§ 43. Zabrania się palenia tytoniu, używania ognia i nieosłoniętego światła:

1. W czasie przeładowania na statku materiałów wybuchowych, łatwopalnych i zagrażających pożarem,

2. na pokładzie i w pomieszczeniach zbiornikowców — paliw płynnych, nieprzeznaczonych na potrzeby załogi.

POSŁUGIWANIE SIĘ OGNIEM I ŚWIATŁEM NA STATKU

§ 44. 1. O ile nie zachodzą wypadki bezwzględnego zakazu, przy posługiwaniu się ogniem i światłem, wszystkie osoby przebywające na statku obowiązane są do zachowania największej ostrożności.

2. Posługiwanie się światłem na statku jest dozwolone tylko przy użyciu należycie uszczelnionych latarni. W kotłowni i maszynowni dozwolone jest używanie lamp z otwartym płomieniem.

3. Do oświetlenia luk i komór statku przy pomocy latarni, używać należy oleju roślinnego (nie nafty) i nie olejów eterycznych. W lukach i komorach zapalenie, otwieranie i gaszenie latarni jest wzbronione.

4. Luki statków z ładunkiem, wytwarzającym podczas prac przeładunkowych silny pył, mogą być oświetlone tylko przy pomocy światła elektrycznego.

5. Popiół, oraz wszelkie czystkiwa nasyczone tłuszczem lub olejem należy przechowywać w ogniotrwałych naczyniach ściśle zamkniętych.

PALENISKA DO GOTOWANIA

§ 45. 1. Na statkach podczas ich postoju w porcie wolno używać ognia do gotowania posiłków tylko na specjalnie urządzonych paleniskach, zapewniających bezpieczeństwo przeciwpożarowe.

2. Kapitanat Portu ma prawo zakazać używania ognia na statku, jeżeli urządzenia statku nie zapewniają dostatecznego bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

ROZNIECANIE OGNI NA STATKU, GOTOWANIE SMOŁY ITP., WYKADZANIE

§ 46. 1. Rozniecanie ognia na pokładzie statku dozwolone jest wyłącznie w bezpiecznym palenisku i musi być stale pod dozorem.

2. Rozgrzewanie i gotowanie na pokładzie statku dziegciu, smoły, żywicy, asfaltu i oliwy jest zabronione. Nastąpić to może na lądzie w miejscach, wskazanych przez Kapitanat Portu.

3. Wykadzanie statku może się odbywać tylko za zezwoleniem i w miejscu wyznaczonym przez Kapitanat Portu.

SYGNALIZOWANIE POŻARU NA STATKU.

§ 47. 1. W razie wybuchu pożaru w obrębie portu lub jego bliskości, załogi statków powrócić winny niezwłocznie na swoje jednostki. Wszelkie zarządzenia Kapitanatu Portu odnośnie przeholowania statku, oraz udzielania pomocy w akcji ratunkowej muszą być niezwłocznie wykonane. Załoga ma obowiązek zebrać się niezwłocznie na pokładzie statku i w miarę potrzeby oddać swoje łodzie, oraz pompy parowe na użytek władz portowych.

2. Wszelkie holowniki, znajdujące się w porcie, na alarm pożarowy mają obowiązek stawić się niezwłocznie przed Kapitanatem Portu.

3. Statek zagrożony pożarem winien niebezpieczeństwo sygnalizować długimi gwizdami, syreną wzgl. nieprzerwanym biciem w dzwon okrętowy (gong) i sygnał ten podawać aż do czasu odezwania się portowej lub miejskiej syreny sygnalizującej pożar. Jednocześnie należy uruchomić najbliższy pożarowy aparat automatyczny lub telefoniczny.

III. PRZEPISY DLA MAGAZYNÓW PORTOWYCH. PRZECHOWYWANIE MATERIAŁÓW WYBUCHOWYCH W MAGAZYNACH.

§ 48. Zabrania się przechowywania materiałów wybuchowych w magazynach portowych lub innych miejscach, niewyznaczonych na ten cel.

MAGAZYNY MATERIAŁÓW WYBUCHOWYCH I SKŁADY PALIW PŁYNNYCH.

§ 49. 1. Magazyny materiałów wybuchowych winny być umieszczone w oddzielnej części portu, oddalonej od innych zabudowań części, co najmniej o 150 — 200 m. Teren magazynów winien być otoczony płotem ze siatki lub drutu i niedostępny absolutnie dla osób postronnych, strzeżony przez posterunek bezpieczeństwa. Dookoła terenu muszą się znajdować tablice ostrzegające o zakazie palenia tytoniu, ognia i światła z otwartym płomieniem w strefie do 50 m od granicy terenu składów.

2. Budynek magazynu winien być otoczony pasem ochronnym szerokości 30 m oraz wałem ziemnym o wysokości

równiej wysokości magazynu. Sam magazyn powinien być wykonany z żelazobetonu, częściowo zagłębiony w ziemi, przykryty lekkim dachem nałożonym, tj. niezwiązany konstrukcyjnie ze ścianami. Dach może być konstrukcji drewnianej. Wykonywanie jakichkolwiek otworów w ścianach magazynu poza drzwiami jest wzbronione. Przed otworem drzwiowym należy umieścić parawan betonowy, osłaniający przed siłą wybuchu przez drzwi.

3. Wewnątrz magazynu nie wolno instalować żadnego urządzenia oświetlającego. Praca w magazynie winna się odbywać jedynie w ciągu dnia przy świetle dziennym. W specjalnym wypadku może być dopuszczone oświetlenie przy pomocy jednej silnej lampy w osłonie przeciwwybuchowej, umieszczonej na zewnątrz budynku i rzucającej światło przez otwór drzwiowy.

4. Składanie paliw płynnych musi się odbywać w specjalnych składach, urządzonych zgodnie z rozporządzeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 13. 4. 1928 r. o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 508).

SKŁADANIE MATERIAŁÓW PALNYCH.

§ 50. 1. Przy składaniu w magazynach materiałów palnych, samozapalnych lub samozagrzewających się należy przestrzegać następujących zasad bezpieczeństwa przeciwpożarowego:

- 1) Niewolno spiętrać zbyt wysoko stosów.
- 2) Stosy należy układać luźno celem zapewnienia należytej wentylacji.
- 3) Nie wolno mieszać kilku różnych towarów w jednym stosie, zwłaszcza oddziaływających na siebie zapalnie, jak np. szmaty i oleje.
- 4) Nie wolno umieszczać w stosach towarów, w których stwierdzono zagrzone, lub które już się paliły.

2. O zmagazynowaniu materiałów grożących pożarem winna być zawiadomiona Portowa Straż Pożarna, do której zwracając się należy we wszystkich wypadkach wątpliwych.

3. Jako materiały grożące pożarem uważa się: wybuchowe, łatwopalne, strzępiaste, samozapalne i wydzielające gazy palne, oraz kwasy w szczególności: alkohol i ciecze, zawierające powyżej 60 procent alkoholu, amoniak, amunicję, bawełnę, benzynę, benzol, chlor, chloran potasu, celuloid, drzewo, dynamit, farby, filmy, guano, jutę, karbid, kauczuk, koks, konopie, koprę, kwasy stężone, len, lepik, liny, mąkę, nitroglicerynę, oleje wszelkiego rodzaju, orzechy palmowe oleiste, otręby, paliwa płynne, pak, smołę, siano, szmaty, węgla, siarkę, tłuściec, zapalki, ziarno i zboże.

§ 51. Zabrania się przy magazynowaniu towarów:

1. Opierania towarów o ściany i przepierzenia oraz słupy nośne.
2. Urządzania zbyt wąskich i krętych przejść między ułożonymi stosami towarów, a w szczególności węższych niż 60 cm.
3. Utrudniania dostępu do gaśnic i hydrantów.
4. Używania hydrantów, węży, wiader, szufli i t. p. sprzętu pożarniczego dla celów niepożarowych.
5. Zaśmieciania przejść magazynów palnymi odpadkami opakowań lub towarów.
6. Pobierania wewnątrz magazynu próbek towarowych grożących pożarem.

OŚWIETLENIE MAGAZYNÓW I SKŁADÓW

§ 52. 1. Do stałego oświetlenia magazynów i wszelkiego rodzaju składów i placów należy używać energii elektrycznej. W wypadkach wyjątkowych dozwolone jest posługiwanie się światłem w należycie uszczelnionych latarniach.

2. Przepis ten nie odnosi się do magazynów materiałów wybuchowych i składów paliw płynnych (§ 49).

ZAKAZ PALENIA TYTONIU, UŻYWANIA OTWARTEGO OGNIĄ I ŚWIATŁA W MAGAZYNACH, NA RAMPACH I SKŁADACH.

§ 53. 1. Zabrania się palenia tytoniu, używania ognia i nieosłoniętego światła:

- 1) W czasie przeładowania materiałów wybuchowych, łatwopalnych (§ 38) i zagrażającym pożarem.
- 2) W magazynach portowych, na rampach magazynu i w obrębie wszelkiego rodzaju składów, na placach i nabrzeżach z wyłączeniem pomieszczeń biurowych i mieszkalnych. O zakazie winny być umieszczone odpowiednie ostrzeżenia na drzwiach wejściowych do odnośnych pomieszczeń oraz w innych widocznych miejscach, zaś na placach i nabrzeżach w miejscach odsłoniętych i widocznych.

2. Zakaz palenia tytoniu obowiązuje nadto w obrębie tych miejsc, gdzie są rozmieszczone tablice z ostrzeżeniem (§ 43).

IV. SKŁADANIE DREWNA. SPOSÓB SKŁADANIA.

§ 54. Drewno, składane na placach składowych w obrębie portu, należy układać w oddzielne stosy o wymiarach, zależnych od rozmiarów materiału oraz o wysokości nieprzekraczającej 4 m. Odległość między stosami nie może być mniejsza niż 1 m, a między rzędami nie mniejsza niż 4 m. O ile rząd przekracza długość 50 m, winna być pośrodku jego długości stosowana większa przerwa, nie mniej niż 5 m szerokości.

Plac do składania desek i tarcicy winien być podzielony na kwartały, obejmując po 6 — 12 stosów (około 2.500 m² powierzchni), oddzielone przejściami szerokości 8 m. Co kilka kwartałów należy urządzić przejścia szerokości 12 m, stanowiące główne drogi komunikacyjne wewnątrz składowiska.

Przy składaniu kłoców przejścia mogą być węższe o $\frac{1}{4}$ szerokości wymaganej dla składu desek.

Teren składów winien być otoczony parkanem, murem lub innym nieażurowym ogrodzeniem, z kilkoma dojazdami i bramami prowadzącymi na teren.

Składanie drewna we wszelkich postaciach bezpośrednio przy ogrodzeniu jest wzbronione. Stosy należy układać w odległości co najmniej 3 m od ogrodzenia, a jeśli na sąsiedniej posesji znajdują się budynki, przylegające bezpośrednio do granic placu składowego, musi być zachowany pas ochronny o szerokości 30 m — zgodnie z uznaniem Kapitanatu Portu (Komisji Przeciwożarowej).

Na placach, na których znajdują się tartaki, stolarnie, warsztaty szkutnicze lub inne zakłady, prowadzące przeróbkę drewna, plac składowy musi być oddzielony od budynku pasem ochronnym szerokości 50 m, na którym w pasie 25 m nie wolno składać żadnych materiałów palnych; natomiast pozostała część może być wykorzystywana na chwilowe składanie materiałów tartych (np. do sortowania), jednakże w stosach nie wyższych niż 1 m wysokości.

PALENIE TYTONIU I OGNIĄ

§ 55. Palenie tytoniu na placu składowym jest dozwolone jedynie w miejscach specjalnie wyznaczonych, zaopatrzonych w beczki z wodą. Poza tymi miejscami palenie na terenie składu jest bezwzględnie zabronione.

§ 56. Wjazd parowozów na teren składu jest dozwolony jedynie wówczas, jeśli są one wyposażone w iskrochrony na kominach i posiadają zamknięte popielniki. Przy bramach wjazdowych na teren składu muszą być ustawione odpowiednie tablice ostrzegawcze.

ZABEZPIECZENIE BUDYNKÓW.

§ 57. We wszystkich budynkach na terenie placu i przyległych posesji kominy muszą być zaopatrzone w iskrochromy, zaś wszelkie przepisy o bezpieczeństwie przeciwpożarowym szczególnie skrupulatnie przestrzegane.

ZABEZPIECZENIE PRZECIWOŻAROWE

§ 58. 1. Zabezpieczenie przeciwpożarowe placu musi być urządzone zgodnie z wymogami, ustalonymi przez Kapitanat Portu (Komisję Przeciwożarową).

2. Na terenie placu muszą być rozmieszczone tabliczki o zakazie palenia, oraz ogłoszone przepisy bezpieczeństwa przeciwpożarowego i instrukcja zachowania się w razie pożaru.

DOZÓR

§ 59. 1. Place składowe drewna muszą być stale dozоровane przez specjalnych, godnych zaufania dozorców, nazwiska ich należy zgłosić w Kapitanacie Portu. Dozorcy nieodpowiedni muszą być na żądanie Szczecińskiego Urzędu Morskiego wzgl. Kapitanatu Portu zastąpieni innymi.

2. Obowiązkiem dozorców jest stałe przebywanie na placach oddanych im pod dozór, oraz baczne pilnowanie placów i przestrzeganie przepisów bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

V. WYPALANIE SITOWIA I ŁAK OCHRONA LASÓW PRZED POŻARAMI

§ 60. 1. Zabrania się wypalania sitowia, łąk, ugorów itp. bez uprzedniego zezwolenia właściwego Kapitanatu Portu i zawiadomienia Portowej Straży Pożarnej.

2. Wypalana powierzchnia o ile znajduje się w bezpośredniej bliskości lasu, winna być od tegoż odgraniczona pasem ornym o szerokości co najmniej 20 i obstawiona ludźmi zaopatrzonymi w narzędzia do gaszenia isker.

3. Wypalanie jest dozwolone tylko przy wietrze słabym, wiejącym od strony lasu i pod dozorem Portowej Straży Pożarnej.

§ 61. 1. Zabrania się rozpalania w okresie od 1 marca do 31 października ognisk w lasach i w odległości mniejszej aniżeli 100 m od lasu.

2. Wyjątek stanowią ogniska, konieczne do ugotowania strawy dla osób pracujących w lasach oraz ogniska dla wszelkiego rodzaju obozów, które należy rozpałać przy zachowaniu następujących ostrożności:

- przed rozpaleniem ogniska winna być dokładnie zgrabiona ściółka w promieniu 2 m od ogniska,
- nie wolno pozostawiać ogniska bez stałego dozoru,
- przed opuszczeniem ogniska należy je wygasić i zasypać ziemią.

3. Kierownictwo obozu winno uprzednio uzyskać zezwolenie Kapitanatu Portu, który wyznaczy również miejsce na rozpalenie ogniska. Zakazane jest rozpalenie ognisk w innych miejscach aniżeli wskazane.

§ 62. Zabrania się palenia kory, gałęzi i odpadków, pozostałych po wyrębie i obróbce drewna, bez zezwolenia Kapitanatu Portu i nadzoru Portowej Straży Pożarnej.

§ 63. Zabrania się:

- palenia tytoniu w lasach w okresie od 1. 3. do 31. 10.
- wypasania bydła w lasach przez małoletnie dzieci lub osoby umyślowo niedorozwinięte.

§ 64. Zabrania się opróżniania popielników, przyczyszczenia rusztu przez obsługę samochodów z generatorami na drogach wiodących przez las.

§ 65. Zabrania się palenia ogni sztucznych, puszczania rakiet, fajerwerków itp. bez uprzedniego zezwolenia Kapitanatu Portu w odległości mniejszej niż 200 m od lasu.

VI. Wyposażenie zakładów pracy w sprzęt przeciwpożarowy i kontrola przeciwpożarowa.

USTALENIE KONIECZNEGO ZABEZPIECZENIA PRZECIWOPOŻAROWEGO.

§ 66. 1. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz wszelkie biura, zakłady i instytucje tak prywatne i spółdzielcze jak państwowe, znajdujące się na terenie portu i w pasie nadbrzeżnym, mają obowiązek rozmieszczenia w obiektach będących ich własnością, bądź przez nie użytkowanych na podstawie umowy odpowiedniej ilości stosowanego sprzętu przeciwpożarowego, oraz wykonania innych zabezpieczeń przeciwpożarowych, nakazanych przez właściwe organy Szczecińskiego Urzędu Morskiego.

2. Gaśnice w zakładach przemysłowych i handlowych winny być przystosowane do gaszenia tych materiałów, jakie są wytwarzane wzgl. jakie znajdują się w magazynach lub w składach.

KONTROLA ZABEZPIECZENIA PRZECIWOPOŻAROWEGO.

§ 67. Prawo wykonywania kontroli prewencyjnej bezpieczeństwa przeciwpożarowego w zakładach przemysłowych i handlowych na obszarze portu i w pasie nadbrzeżnym oraz dalsze uprawnienia porządkowo-pożarnicze Portowej Straży Pożarnej regulują odrębne przepisy.

VII. SYGNALIZOWANIE POŻARÓW I OBOWIĄZKI LUDNOŚCI W RAZIE POŻARU.

§ 68. Osoba, która pierwsza spostrzeże pożar w porcie lub w pasie nadbrzeżnym winna o tym podać wiadomość najbliższemu spotkanemu strażnikowi portowemu, wydmcwemu lub posterunkowi Milicji Obywatelskiej. Jednocześnie ma ona obowiązek natychmiast zaalarmować Portową Straż Pożarną lub Kapitanat Portu. O ile byłyby czynne automaty pożarowe należy je również natychmiast uruchomić.

§ 69. Zabronione jest nadużywanie pożarowych aparatów automatycznych.

§ 70. Każda osoba na obszarze portu lub w pasie nadbrzeżnym obowiązana jest zezwolić na użycie będących jej własnością lub w jej władaniu środków mogących służyć do alarmu i sygnalizacji, do zaalarmowania powojanych czynników (§ 68) o pożarze lub zagrażającym bezpośrednio wybuchu pożaru, albo o innej klęsce żywiołowej oraz na

użycie urządzeń i przedmiotów, potrzebnych dla ochrony przeciwpożarowej lub akcji ratowniczej.

§ 71. Każda osoba przebywająca w porcie, obowiązana jest do udzielania pomocy i do współdziałania przy akcji ratowniczej i zapobiegawczej w wypadkach pożaru i innych klęsk żywiołowych stosownie do art. 28 i 29 ust. z dnia 13. 3. 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. Nr 41 poz. 365) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6. 4. 1939 r. o obowiązkach ludności w wypadkach pożaru i innych klęsk.

VIII. POSTANOWIENIA KARNE I KOŃCOWE

§ 72. Zarządzenia, wydane w zakresie bezpieczeństwa przeciwpożarowego, w razie niewykonania wprowadzone będą w życie w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3. 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. nr 36 poz. 342) za pomocą odpowiednich środków przymusowych.

§ 73. 1. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia, albo odmawia wykonania zarządzeń, wydanych w zakresie bezpieczeństwa przeciwpożarowego, będzie karany grzywną do 5,000 zł. i aresztem do 2-ech tygodni lub 1-ną z tych kar, o ile za dany czyn nie grozi kara surowsza.

2. Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Szczecińskiego Urzędu Morskiego.

§ 74. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze morskich portów handlowych, morzu przybrzeżnym i pasie nadbrzeżnym, o ile takowe objęte są terytorialnym zakresem działania Szczecińskiego Urzędu Morskiego.

§ 75. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Szczecińskim Dzienniku Wojewódzkim.

Jednocześnie tracą moc wszelkie dotychczasowe przepisy rozporządzeń porządkowych władz administracji morskiej w przedmiotach, uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

w.z. Dyrektor (—) J. WYSOCKI.

Dział nieurzędowy — Różne ogłoszenia.

OGŁOSZENIE

„Szczeciński Urząd Morski podaje do wiadomości, że w wykonaniu art. 4 ust. 2 pkt. 7 i 9 dekretu z dnia 5. 9. 1947 r. o organizacji i zakresie działania władz Administracji Morskiej (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 328) i § 1 rozporządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 13. 2. 1924 r. w przedmiocie wykonywania dozoru kotłów parowych — (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 173) w Szczecińskim Urzędzie Morskim został utworzony wydzielony Wydział „Portowy Dozór Dźwigów i Kotłów S. U. M.”, którego zadaniem jest techniczny dozór nad kotłami parowymi, dźwigami oraz innymi urządzeniami przeładunkowymi i przeprowadzanie perjodycznych i dorywczych inspekcji tych urządzeń, znajdujących się w granicach terenu administrowanego przez S. U. M.

Poza czynnościami wyżej określonymi P. D. D. j. K. sprawuje nadzór techniczny jako władza policyjno - budowlana nad wszystkimi innymi urządzeniami elektrycznymi i mechanicznymi, znajdującymi się na terenach administrowanych przez S. U. M.

ZARZĄD WOJEWÓDZKI SZCZECIŃSKI unieważnia zagubioną pieczętkę kauczukową z napisem: „Prezydium Rady Ministrów, Inspektor Samochodowy Nr. 18”.

Adres Redakcji: Urząd Wojewódzki — Szczecin, Wały Chrobrego 4, pokój 332. Telefon 21-51, wewnętrzny 385.

Adres Administracji: Urząd Wojewódzki — Szczecin, Wały Chrobrego 4, pokój 82. Telefon 2151, wewnętrzny 391.

Warunki prenumeraty oraz cennik ogłoszeń: Prenumerata roczna 1 egz. 1500 zł, półroczna 800 zł, kwartalna 500 zł. Cena pojedynczego egzemplarza 80 zł. Ogłoszenia o zmianie nazwisk — ryczałt 1200 zł. (wraz z egzemplarzem dowodowym): Ogłoszenie o zagubieniu dokumentów — ryczałt 300 zł (wraz z egzemplarzem dowodowym), ogłoszenia drobne do 100 wyrazów — 30 zł za wyraz. Ogłoszenia większe: 1 strona do 160 wierszy — 8000 zł; ¼ strony do 120 wierszy — 7000 zł, ½ strony do 80 wierszy — 5500 zł; ¼ strony do 40 wierszy — 3000 zł; ½ strony do 20 wierszy — 2000 zł. Ogłoszenia tabelaryczne i cyfrowe o 50 % drożej.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia należy uiszczać z góry w kasach Urzędów Skarbowych na Dział II § 7 dochodów Min. Adm. Publicznej.